

FERN ATANÁZ

A ZSIDÓ RITUÁLIS GYLKOSSÁGOK IGAZI OKA

אם יי' - הלאה שטחים ביהו חב'ב על הולות
לפי שמה שיהיה (ע) נכחי פנים (לא נכחה) היות נה
כא דערן עבדו - דולק ולא סחודו נחיה-אל דיק פנים
ניה דקנה דלמין דספרטו לרגבי- אל ספרקת כללן
לרבי ונולד פיה דנחמן סבדי (חבלום ע"ל) די בלק כתיב
נ' כיום נכחום נילק סניכ - איהו ניה (סיהי ב) וניה
פלא אל כיהיק איהו כהוק רחמי - דוד קדיג לך סיהיג
דערן שמה סבדי (חבלום ע"ל) אלום נכחום דערן יי' אלן
דסגרינו נכחום דקיהו דולק (י) ניה ללמין סיהיחן יי'
סכדן דקיהו ניה לך כמות סדק נכו סדק - לא
סד לא נכחום פירקיה סדק לך אלהיך-ו עול סגים חובד
(כבד ב) פולד דקסן - פלי סנה פנים אל סיהיחן! איה

„Van továbbá a saktolásnnk egy rendelkezése, mely nz Idegeneken tt. I. a nemzsildókon). akik nem emberek, hnnem a barmokhoz hasonló. rituális érvénnyel történik. Mert mindazokat, akik nem foglalkoznak a zsidó vallási trdvénnyel. úgy kell az Imádság áldoznlaival tenni, hogy a mindenható Istennek feláldozlassanak. és ha feláldoztatnak akkor reájuk Is vonaiko- zik (11.. 23. zsoldár): mert éretted gyilkolnak, saktolnak minket naphosszat, mint birkákat a vágóhídon.“
Thikunné Zohar 88b,

Druckerel Kalahii. G. m. h. II.
Wien.

ELŐSZÓ.

A zsidókérdés ismét a maga teljességében kopogtat ajtónkon. Amíg a zsidóellenes mozgalmak régebben inkább szenvedélyes felhevülések jellegét viselték, amelyek gyakorlati eredmény nélkül maradtak, addig a mostani, az egész világot elárasztó izgalom már oly hatalmas, hogy elmaradhatatlanul kierőszakolja a megoldást. Mindezt oly alapos munka készíti elő, amelyre csak a német képes. Bőséges és tárgyilagosan megtámadhatatlan anyag van összehordva, amely, ha a döntő harcokban csak az okozattól függne, a zsidóság világfrontját okvetlenül át kellene törnie, de mivel harcról van szó, ez a bőséges bizonyíték még mindig csak hadi anyag, amely a tettevélást követeli.

A zsidóellenes mozgalom nem engedheti meg, hogy harci eszközét és taktikáját ellenség írja neki elő, azért a kiadó kötelességének tartja ezt a füzetet a nyilvánosság számára hozzáférhetővé tenni, amely a zsidóság által szenvedélyesen letagadott rituális gyilkosság sötétjébe — tehát vallási parancs alapján való gyilkolásba — bátran belevilágít. Ámbár a zsidóság mód fölött vonaglik a vád súlya alatt, ezt eddig is épp oly kevéssé tudta megcrönteníteni vagy megcáfolni, mint ahogy ez neki, e füzet bizonyító anyagával szemben sem fog sikerülni.

Az előttünk fekvő füzet szörnyű leleplezéseivel mind- eddig még megtámad hatatlanul áll a világ közvéleménye előtt. Még sohasem merészelt egy zsidó lap, egy neves író, egy rabbi vagy egy zsidó tudós e füzet német kiadását (amely első ízben 1893-ban jelent meg a „Deutsch-Sozialen Blätter“ 8. évfolyamának külön lenyomatai ként) megtámadni. Ezzel a füzettel szemben zavart hallgatásba burkolódnak!

Rendkívül nagy bizonyító anyag van itt egybegyűjtve azokra a súlyos bűntettekre vonatkozólag, melyeket a zsidóság a becsületes emberiség ellen elkövetett s ezzel megismerkedni mindenkinek kötelessége, aki politikai érettségre tart igényt. Küldessünk magunknak ingyen jegyzéket a zsidóellenes irodalomról a lipcsei Hammer-kiadótól. (Hammer-Verlag, Leipzig.)

Bécs, 1935. december hó.

A Talmud erkölcse.

I.

A zsidóknak a nemzsidóktól és különösen a keresztyénektől való idegenkedése sajátos erkölcsükön és vallásukon alapszik. Azonban a zsidó vallás ma már nem a mózesi, hanem inkább a rabbinusi vagy talmudi vallás — mózesi törvényeknek egy gyalázatos és hazug farizeusi magyarázata. A Talmud a Bibliát pótolja és a zsidók kódexévé lett mai-, rítusaiknak és szokásaiknak az egyedüli szabálya. Két részből áll, a tulajdonképpeni Talmudból vagy Misnából és egy kommentárból, a Gemarából. Megkülönböztetünk jeruzsálemi Talmudot, melyet 300 évvel és egy babilóniai Talmudot, melyet 500 évvel a krisztusi időszámítás után fejeztek be. A babilóniai Talmud 12 fóliokötetből álló gyűjteményt alkot és az egyedüli, amely után a zsidóság egyetemessége igazodik, amelynek ugyanazt az értéket tulajdonítja, mint a keresztyénység az Evangéliumnak.

Szemléljük meg kissé közelebről ezeket az elméleteket, amelyeket mint „Isten szavát“ a Talmud felállít, lássuk különösen a zsidókra rótt kötelezéseket a nemzsidókkal, de főleg a keresztyénekekkel szemben. E szemlélődésünkben vezessenek bennünket: *Drach*, *Paolo Medici* és *Teofito*, az ismert áttért zsidók, *Chiarini* és *Baxfort* a héber nyelv, erkölcsök és szokás elsőrángú ismerői, *Laurent*, *Toussénel* és *Cd. Drumont*, akik a rabbik száján elhangzott legfontosabb leleplezéseket különféle művek útján napfényre hozzák, végül még mint legfontosabb tenkintély *J. B. Pranaitis*, a teológiának év a héber nyelvnek tanára, aki hires, latinul írott művében „*Christianus in Talmude Iudaeorum*“-ban számos, bizonyítékot és szószerinti kivonatokat közöl, a Talmudból.

Lássuk csak mit mond a Talmud a keresztyénekekről.

A keresztyént gój-nak, pogánynak nevezi; ákum, bálványimádó (tulajdonképpen csillagimádó), edom, idumäer kuthi, szamaritánus; basar vedam, hús és vér.* A keresztyén

¹ V. ö. Pranaitis: „*Christianus in Talmude Iudaeorum*“. I. rész, 2 cikk., 1. szakasz, 47—52. ol. Petropolis, 1392.

tisztátalan, büdös, rosszabb mint a török, aki erkölcstelen és kicsapongó; nemcsak a vele való érintkezés, de már a közelsége is fertőz; nem ember, hanem állat² és csak arra te-reintetett, hogy a zsidókat éjjel-nappal szolgálja, mivel „illet-len a király fiának (t. i. a zsidónak), hogy állatok a saját alakjukban s emberi alakban szolgálják ki.”³

Jegyezd meg, óh ákum és haragod napján gondolj ezekre a szavakra! Akarod tudni, hogy az állatok mely fajához van szerencséd tartozni? Halld! A Zohar⁴ szerint a gójok ökrök, szamarak és kutyák; a Jalkut Rubeni⁵ még nagyobb íauatiz-mussal az állatok ama fajtájához sorozza őket, amelyek mák-kai táplálkoznak ... De a Talmudhoz ragaszkodó rabbik igye-kezete itt is különféle nyomokon halad és mialatt egyesek az egyszerű disznó elnevezéssel is beérik, addig a többiek erdei disznóknak, illetve vaddisznóknak nevezik őket.⁶

Ez nem elég, Salomon vagy Schelomo Tarchi (Raschi) a XIV. Deuteronomium egy helyén (21) azt mondja, hogy az állatokkal való összehasonlítás túl nagy megtiszteltetés a ke-resztényekre nézve és ő ezért őket még a vadállatok⁷ alá helyezi. A „Zohár“ végül azzal teszi fel az egészre a koronát, hogy a keresztényeket minden kerülgetés nélkül az ördög fiainak nyilvánítja.⁸

A „Zohár“ meggyőződésből vallja, hogy a keresztények az ördög fiai s lelkük nem Istentől, a jónak elvéből, hanem Keliphah-tól, a tisztátalan szellemtől, a gonosz világelvből alkottatott⁹ és a halál után természetes következményként mindegyik az ördög házába fog visszatérni.¹⁰

A keresztény teste a zsidók szemében nem emberi test, hanem rothadt hús,¹¹ mely nem érdemel mást, mint hogy rothadt állati dőghöz vessék. A keresztények imái értéktele-nek, üresek és haszontalanok, *tiflah*, sőt vétkesek;¹² a ke-

² Talmud, fractal Baba Mezia, 114, Fej. Amsterdami kiadás IC45 és Tract. Baba budira, SS. Fej. Maimonides: „Értekezés a gyil-kosságról“. 2. Fej. II., V. cikkely; Pranaitis-nél, id tn. I. r., 2. f., 54—C1 ol.

³ Midras Talpioth, 255. d Föl. id. m. 60—61. ol.

⁴ Zohar, 11, 03, 64 b, 61. ol.

⁵ 16. Föl., 3. Kol., Gl. ol.

⁶ Becliai rabbi, Kad Hakkemach és a Kethuboth-i rabbinemesek 110 b. (V. ö. Pranaitis, 01. ol)

⁷ Pranaitis, 61—62. ol.

⁸ Zohar I., 28 b és 63.

⁹ Zohar I., 131 a, 4Gb, 47 a.— Ennek hammelech 23 d, v. ö. Pra-naitis, 64., 65. ol.

¹⁰ Ros liasanali 17 a. Pranailis, 65. ol.

¹¹ Jore dea 377, 1. Jcbhainoth 61 a.

¹² Pranaitis, id. ni. 72. ol.

resztények templomai bálvány-templomok, tisztátalan helyek, disznóólak;¹³ a keresztények ünnepei a romlás napjai, papjaik Baal-nak a papjai;¹⁴ Krisztus, Szűz Mária, a Szentek ... de álljunk meg, nehogy e lapokat a legborzasztóbb káromlásokkal szennyezzük be, amelyeket a Talmud és más zsidó könyv a kereszténység szent személyeiről tartalmaz.¹⁵

Hogy is mondja Chiarini?

A Talmudnak 500 rendelkezése közül, melyek az erkölcsre hivatkoznak, legkevesebb 499 teljesíthetetlen, noha magukat azzal az erkölccsel fedik, amelyet a zsidók maguk közt gyakorolnak. A Talmud valóban megengedi nekik, hogy minden szenvedélynek áldozzanak, hacsak a kicsapongásban Isten nevével nem élnek vissza.¹⁷ Ha ennek ellenére a Talmud farizeusi módon a nemzsidók elleni kötelességekről szól, úgy ez csak azért van, hogy azoknak szemébe port hintsen és hogy őket azzal áltassa, miként Izrael fiaitól semmi sem áll távolabb, mint bármilyen antiszociális törekvés.¹⁸

II.

Ám hagyjuk az általánosságokat és világítsuk meg egy kisé az egyes tényeket. A természetes és a mózesi törvény előírása, mely a felebaráti szeretetet parancsolja, a Talmud magyarázata szerint általános törvény; a szeretetnek ez a törvénye azonban csak a zsidókra és barátaikra vonatkozik.¹⁹ A zsidók szeressék egymást, de ne a gójokat, a keresztényeket, akik nem emberek, hanem állatok.

Valóban a Talmud azt tanítja,²⁰ hogy: „a zsidók kerül-jék a keresztényekkel való közösséget, mert azok (a gójok) is méltatlanok erre. A zsidók oly méltóságok birtokában vannak, hogy az angyalok alig hasonlíthatók össze velük.”²¹ A Sanhedrin ezért hozzáfűzi, hogy a zsidó büntetlenül tarthatja magát Istennek! *Az egész világ az övé;* mindennek őt kell

¹³ Tcofito leleplezései az; „11. sanguc eristiano ...“ című művében. Prato 1883, 23. ol.

¹⁴ V. ö. Pranaitis, I. r., 1. f.

¹⁵ V. ö. Pra..ailis, I. és II. r.

¹⁶ Chiarini: „Théorie du Judaïsme“, 11. k. 90. ol.. Paris, 1830.

¹⁷ V. ö. a héber szöveget Chiarini-nél, id. m. II. k. 77. ol.

¹⁸ U. o. 289. ol.

¹⁹ U. o. 25. ol.

²⁰ Δ különféle Talmud-kivonatokat illetően hasonlítsuk össze Theodor Frilisch pompás értekezését a „Handbuch dér Judenfrage“ c. művében. 29. kiadás, 1923. Hammer-Verlag, Lipcse.

²¹ Chullin 91; Pranaitis, id. ni. 76., 77. ol.

szolgálnia, különösen azoknak az állatoknak, amelyek emberi alakot viselnek, vagyis a keresztények.²²

E jognál fogva a keresztények minden java a zsidóké, mert egyedül ők emberek és csak nekik van joguk birtokolni; ezzel szemben a keresztények nem személyek, hanem tárgyak. Ezért engedik meg a Talmud és annak magyarázói a zsidóknak a keresztényekkel szemben az uzorát,²³ a csalást,²⁴ a lopást,²⁵ a rablást;²⁶ megengedik továbbá a zsidóknak a keresztények által elvesztett tárgyak megtartását és eltulajdonítását;²⁷ sőt ezt kötelességüké is teszik.²⁸ Ha a keresztény egy szerződésben akarata és érdekei ellen hibát követ el, úgy a zsidónak — ha észreveszi — tilos a keresztényt erről felvilágosítani;²⁹ ha továbbá „egy zsidó egy másik zsidó társával együtt egy keresztényt mennyiségben, mértékben vagy súlyban megcsalt, úgy köteles a nyereséget társával megosztani.

Hogy azokat a lelkeket, amelyek még érzik a jogérzetnek halvány fénysugarát bensőjükben, minden lelkiismeretfurdalástól megszabadítsuk, azt mondja a Talmud,³¹ hogy a nemzsidók, tehát a keresztények minden java is gazdátlan jószág, amely szükségszerű következményeképp azé a zsidóé, aki azt elsősorban magáévá teszi. És *Josephus Abo* rabbi ehhez az erkölcsi felfogáshoz még a következő megcsontosodott logikát fűzi, hogy: „ha a bálványimádónak (ákum) az élete a zsidó rendelkezésére áll, mennyivel inkább vonatkozik ez az ő javaira!“³²

Ehhez nincs más hozzáfűzni valónk, mint az, hogy ez az emberbaráti Talmud-tan évszázadokon keresztül a nemzsidó kutató és tudósok előtt el volt rejtve, mert a zsidóknak halálbüntetés terhe mellett volt megtiltva, azokat a keresztények előtt leleplezni.

A zsinagóga helyesen mondhatta ifjúinak, hogy: „ala-

²² Sanhedrin 3S6. Pranaitis id. in. 70, 77. ol.

²³ Abhodah Carah 54a, baba Mec. c. V. 6. §. 14. ol. V. ö. Pranaitis id. ni II. r. 00-11)0. ol.

²⁴ Babba Kama 113b, Chosen ha-mispat 15b., 5 Haga. V. ö. Pranaitis id. in. 11. r. 96-100 ol.

²⁵ Babba Bathra 54b. V. d. Pranaitis, id. in. II. r. 96-100 ol.

²⁶ Baba-Mec III. f., V. ö. Pranaitis, id. in. II. r. 96-100 ol.

²⁷ Chosen ba-mispat 266., I.

²⁸ Mainionides, a rablásról és az elvesztett jószágról szóló fejezet.

²⁹ Chosen ha-inispat 183, 7.

³⁰ Chosen ha-mispat 183, 7.

³¹ Baba Bathra, 54, 2., V. ö. Chiarini, id. m. 2. r., 58. ol.

³² Chosen ham. 266. I. r. 3a, 25. f.

koskodjatok, amennyire csak tudtok, hogy minél jobban törbecsalhassátok a keresztényeket!“³³ Ennek ellenére mind jobban és jobban lehullanak ama sötét templomról a fátylak, amelyeknek falai mögött a szemérmetlen önzés az embertelen fanatizmussal megbuvik és mai nap mindig világosabban szörnyű meztelenségében mutatkozik a zsidó erkölcsnek vérrel jóllakott, koromsötét titka. Az emberiség már évszázadok óta tudta, hogy a zsidó, dacára a Gettóknak és az elpestisedett zsidó utcáknak, az a véres vámpír maradt, aki sok ezrek vérét titokban és nyíltan kiszívta; azonban azt nem sejtette az elzsidósodott emberiség, hogy a zsidó vérszívó mesterségét, mint elvet, mint vallási törvényt és lelkiismereti cselekményt üzi. Ma tudja a világ ezt a tényt és mégis számtalan emberről kell mondanunk, hogy van szemük és mégsem látnak, van fülük és mégsem hallanak.

Óriási keresztes pókok gyanánt, mint a királyok zsidai telepedtek le Juda pénzfejedelmei a földteke fővárosaiban és innen indulnak ki hálójuknak piszkos szálai a legtávolabbi helyekre (*Thule*). A világ politikai irányítását a kezükben tartják; ők a tőzsdék keselyűi és a spekuláció hiénái; szavaik hangjától trónok és trónocskák, koronák és koronácskák' inognak meg; nevük fényénél elhalványul a biborszín.

Kíséretükben ezrével vannak poroszlok, amelyek mindegyike egy nagy faji célt követ: az ákumot elnyomni, titokban és nyíltan kiszipolyozni, meglopni és rászedni, — s mindezt szenvedély és izgalom nélkül, mint mesterséget, mint élethivatást, mint lelkiismeretbeli vallásügyet gyakorolva, a Talmud szent szavaihoz híven.³³ Utazzátok be a világot és érdeklődjétek kis- és nagyvárosokban, Brindisitől Londonig és Lissabontól Konstantinápolyig; bánatosan fogják az emberek beismerni bankárjaik nevét. A pénzváltók kétharmadai zsidó és nemcsak Budapesten, Berlinben és Bécsben, hanem szomszédaink nagyobb városaiban is sok bankház tulajdonosának kedvesen csengő neve van, ú. m. Weiss, Kohn stb. Kérdezzük a szegény magyar parasztot, ki vitte el utolsó tehenét az istállóból, a kis, púpos, piszkos emberre fog mutatni, aki furkósbottal kezében és kék batyuval a hátán vonul azt országunk keresztül, — göndörhajú, citromsárga bőrű és kampósorrú, fájának igazi képviselője. — akit Kohn Mózesnek vagy Goldstein Ábrahámnak hívnak és akitől a szegény paraszt jobban fél, mint ősei a pestistől és kolerától féltek

³³ lore ctea 159., 2 Haga.

³⁴ Baba Mec., 111. f. V. ö. Pranaitis, id. in. 96-100 ol.

1848-ig még a piszkos zsidó utcákban lakott, becsület és védelem nélkül; magzata ősi keleti szokás szerint félig meztelenül az utca csatornájában guggolt és az öregnek arcaán a meghatottság könnyei folytak, ha a kamaszok maguk közt kavicsokkal „pénzváltósdit“ játszottak . . . Majd jött-a szabadság esztendeje és a birodalom fia³⁵ megkapta a polgárjogot. Hogy kihasználta ezt e nemes ifjú! Ma a jelzáloggal terhelt földek mind az övéi és a palotaszerű házakban megnyitotta ezeket megrontó irodáját...

Azonban a népek felébredtek a kába álomból s az írás és a szó fegyvereivel nyomulnak a rablóit aranyat őrző sárkányok testéhez. Szavuk nem fog elenyészni, ha még oly erősen is fegyverkeznenek fel Izrael királyai; a megcsalt gójok kiáltása túl fogja harsogni a nyálas zsidók és filozemíták dühös ordítását és az arany-templom romjai felett, melyben ama Judás dedunokái laknak, „akié az erszény volt,“ a zsidóság mérges leheletétől megszabadult népek meg fognak újhodni s vidám, eljövendő időknél fognak elébe menni...

III.

Ha a zsidók fejedelmei csak a tőzsde világción se-
rénykednének s csak ezt tölténék meg vásári zajjal, úgy a nyomor és iga, mellyel a zsidóság az emberiséget fogva tartja, nem lenne oly erőszakos, mint amilyen a valóságban; de a zsidóság óriás polipkarjait már az egész nyilvános életre kinyújtotta s aranyánál, ezüstnél becsesebb javak felett uralkodik. ' Magukhoz ragadták a civilizációt s a becsület és a hiti magasztos erényét s ftk az urai a *sajtonak*, az *iskolának* és a *szabadkőműves páholyoknak*.

A sajtó ²/₃-a zsidók kezében van és hogy ez mily ropant befolyást gyakorol a nyilvános életre és a közvéleményre, ezt megmutatta a szomorúan híres xantusi per, a Panamacatorna-per s ezt naponta elárulják a budapesti, bécsi, párisi és más zsidó lapok és az eléggé ismert zsidó újság-ügynökségek. Hogy milyen messzire nyúlik a zsidóság hatalma az iskolába, ezt mulatják naponta a szabadkőműves zsidó hatóságok és közösségek fáradozásai. A szabadkőműves páholyok, amelyek soha nem dolgoztak oly erősen, mint napjainkban a kereszténység ellen, teljesen a zsinagógák befolyása alatt állnak; a szabadkőműves testvériségekben a legmagasabb tiszt-

³⁵ Sanhedrin, 586. ol., Pranaitis, id. m. ||. r. 76., 77. ol.

ségek a zsidók és a zsidó renegátok kezeiben vannak és talán a szabadkőműves testvérek nem dolgoznának az ásóval, és kapával oly nagy harci kedvvel az emberiség elkeresztényítenítésén, ha ezeknek a szorgalmas vájkálóknek háta mögött nem a zsidó testvérek állnának és őket nem arannyal és szónoklatokkal biztatják fel, hogy a kereszténység romjain újra felépítsék Salamon templomát.³⁶ A páholy a zsinagóga örökbefogadott leánya lett; talán rövidesen be fogjuk tudni bizonyítani, hogy az törvényes gyermeke.³⁷

A gyűlölet és a bosszúérzet múltó szenvedélyek és nemcsak nagyon emberiek, hanem igen gyakoriak is; azonban másképp áll a dolog egy elvvel vagy a gyűlölet rendszerével, amelyet hideg, tervszerű nyugalommal építenek fel és visznek keresztül. A zsidóságnak van egy ilyen törvénye; ez nem a mózesi, hanem a talmudi, amelyet a rabbinusaik és tanítóik oltanak beléjük s vallási és erkölcsi könyveikből állandóan szemük előtt tartanak, mert így akarja a „törvény“.

A „Zohar“ írja elő, hogy a kereszténység minden nyoma kitörültséssé és parancsát a következő szavakkal okolja meg:

„Ha a bálványimádók megsokasodnának, a világ végül nem állhatna fenn. Ha ezért az ember (azaz a zsidó) a világi ura lesz, úgy nem szabad többé e gonosz rablóknak a földön egy helyet sem juttatni; mert különben a föld kutyákkal népesülne be.“³⁸

IV.

Tekintsétek a keresztényeket — mondja a Talmud — bestiáknak és vadállatoknak és kezeljétek őket ennek megfelelően. Sem jót, sem rosszat ne tanúsítsatok irányukban, azonban legyetek minden tudástokkal és igyekezetetekkel azon, hogy a keresztényeket elpusztítsátok.“

„Ha valaki közilleték egy keresztényt lát egy szakadék szélén lógni, köteles őt letaszítani.“

Maimonides, egyike a legjelentősebb talmudistáknak, azt mondja, hogy minden zsidó, aki nem öl meg egy nem-zsidót, ha erre alkalma van, egy negatív parancsot szentségtelenít meg.“³⁹

³⁶ Itt a szerző szeme előtt különösen a francia, olasz és osztrák-páholyok lebegnek; vájjon állításai a német páholyokra vagy azoknak egyik részére is vonatkoznak-e, az vitás.

³⁷ V. ö. Dr. F. Wichtl: „Weltfreinaurerei, Weltrevolution, Weltrepublik“. (Verlag J. F. Lehmann, München.)

³³ Zohar II. tí4n. V. ö. Pranaitis, id. m. I. r. 2. f. 2. szakasz 63. ol.

³⁹ Splier Mitcvot, 85. fől., 2. f. 3.

Hogy valaki a zsidók kezéből kimenekedjék, ahhoz sem az nem elegendő, hogy ártatlan, sem hogy gazdag, vagy jó-tékony ember legyen, mert a Talmud azt mondja, hogy: „a gójok legjobbjai is megérdemlik a halált”.⁴⁰ A Zohar ezt az utasítást minden keresztényre vonatkoztatja, beleértve a keresztény fejedelmeket is:⁴¹ a Talmud pedig hozzáfűzi, hogy: „a keresztényeket úgy kell lemészárolni, mint a vadállatokat.”⁴² És hogy a zsidóknak a legkisebb lelkifurdalásuk se támadhasson, hogy ezt a Jehovának szentelt ünnepeken is szabad megcselekedniük, hozzáfűzi, hogy „semmilyen ünnepség sem akadályozhatja meg a zsidókat egy keresztény leölésében.”⁴³

Egy külön cikkely mondja ki a halálos ítéletet minden keresztényre, aki a zsidó törvényt tanulmányozni akarja s ez arra van alapítva, hogy a nemzsidók nem emberek.⁴⁴ Továbbá halált érdemel minden zsidó, aki megkeresztelkedik;⁴⁵ minden keresztény rabszolga, aki vonakodik magát a szent törvényeknek alávetni;⁴⁶ minden nemzsidó, aki a vásárnapot megszenteli⁴⁷ (tehát minden jó keresztény), továbbá mindenki, aki valahol vagy valakinek a vértitok rítusát leleplezi;⁴⁸ aki a zsidók pénzét a keresztények kezére játssza;⁴⁹ minden zsidó, aki liitsorsosai ellen bíróság előtt tanúként lép fel; még ha az a világi legnagyobb gonosztevője is.⁵⁰

Ámbár a zsidóknak, igazi farizeusi módon nem parancsolják meg, hogy ezeket a szörnyű utasításokat a gyakorlatba is átvigyék, a Zohar mégis kötelességükké teszi, hogy a keresztényt mindig üldözzék.⁵¹ *Maimouides* határozottan emlékezteti őket arra, hogy ők, a törvénynek megfelelően (nem a mózesieknek, hanem a talmudinak) sohasem hagyhatnak fel a kísérlettel, hogy a keresztényeket kiirtsák⁵² és ha ez nem

⁴⁰ A bod a Carah 26. Tos.

⁴¹ Zohor I, 25a I, 2196.

⁴² Zohar II. 119a.

⁴³ Pesachim 49b.

⁴⁴ Aboda Zara 8.1. Tos.. V. ö. Chiarini, id. in. 71. ol. Sanhedrin 59a.

⁴⁵ Hikhath Akuin, X. 2. Jore dea 158, 2 Haga.

⁴⁶ Maimouides: de Circuncisione c. I. 6. cikkely.

⁴⁷ Talmud, Sanhedrin 58. ol.

⁴⁸ V. ö. a damaskusi pert; Laurent: .Les affaires de Syric“, Paris, 1846.

⁴⁹ Chosen ha-mispat 388, 15 cs 425, 5.

⁵⁰ Talmud, Bcrachot 18.

⁵¹ Zohar I. 160a. (V. ö. a héber és latin eredeti szöveget Pranaitis id. m.-uél, II. r. 105. 116. ol., továbbá Chiarini id. in.-nél I. k. 3. §., 335. ol.)

⁵² Hilkhoth Akum X., 1 és 7.

sikerül vassal, úgy kíséreljék meg arannyal.⁵³ Végül a talmudisták a csalást,⁵⁴ a hamis tanúzást, sőt a hamis esküt is megengedettnek nyilvánítják, ha ez által egy keresztény a bíróssággal elítélhető.⁵⁵

V.

Ha a zsidónak kötelességévé teszik, hogy a kereszténynek testében és javaiban ártson, úgy még több joggal teszik kötelességévé, hogy végszükség eseteiben a támogatást megtagadja. A Talmud megtiltja a zsidónak, hogy a beteg keresztényt meggyógyítsa;⁵⁶ szerencsére a zsidó orvosok kedvét, ha még oly orthodox Talmud-hívők is, nagyon megbénítja ez a törvény és nem mindegyike dicsekedhetik ama zsidó olasz orvosnak halálos ágyán tett vallomásával, hogy néhány ezer keresztényt küldött a másvilágra.⁵⁷ Tilos a zsidóknak a szülő keresztény nőknél segídezni;⁵⁸ tilos továbbá egy kereszténynek, aki a szárazon vagy vízen életveszélyben forog, segítséget nyújtani, ellenkezőleg a zsidónak igyekeznie kell megakadályozni, hogy más oldalról segítség érkezen.⁵⁹ Tilos

⁵³ Chosen ha-mispat 388, 16.

⁵⁴ A csalás fejezeténél emlékezzünk két autentikus (velünk szemben szóban magas egyházi részről kezeskedett) esetre, amelyek bizonyítják, hogy a legravaszabb ákum által véghezvitt csalás is csak gyermekjáték azokhoz képest, amelyeket Izrael gyermekei köveinek cl a gyakorlatban. Az első eset az álnevű *Altieri* bíbornokra vonatkozik, aki évekkel ezelőtt Boroszlóban az ismert római egyházfejedelem képében lépett fel, a hercegpüspöktől és a néptől bíbornoki tiszteletben részesült, az egész egyházkerületben kegyes célokra pénzt gyűjtetett és 14 nap múlva nyomtalanul eltűnt, mire a főkapitán megtudta, hogy egy ravasz olasz *zsidó* csalásának esett áldozatul. A második hasonló eset évekkel ezelőtt Innsbruckban fordult elő, ahol egy zsidó keleti püspökként lépett fel, a római egyház által megtúrt keleti szertartású misét mutatott be (!). a keleti missziók számára nagy összegeket gyűjtött — majd hirtelen eltűnt, egy előkelő pap közli velünk, hogy hasonló zsidó csalások, amelyeket többnyire sikerrel követnek el, nem is ritkák és az „Amtsblatt für die katholische Geistlichkeit“ (a „katholikus papság hivatalos lapja“) című lap óvatosságot ajánl bizonyos zsidó személyekkel szemben.

⁵⁵ Baba Kama 113b. Tos. és Kallah lb, 18. ol.

⁵⁶ Jore Dea 158. I. J. *Pfefferkorn* nevű kölni zsidó 1514-ben Hallében (a. Saale) bekövetkezett halálakor, amidőn megkeresztelkedett, bevallotta a papnak, hogy 8 keresztényt akként ölt meg, hogy orvosság helyett mérget adott be nekik. (Speculum ad hortationis judaicae ad Christum, Köln 1507. Hostis Judaeorum, Köln, 1509.)

⁵⁷ Bernardinó da Felte (1489) által közölve.

⁵⁸ Orach chaim 330, 2.

⁵⁹ Chosen ha-mispat 425, 5. Továbbá Jore Dea 158, 1.

továbbá a keresztényeknek ajándékot adni,⁶⁰ kivéve akkor, ha a zsidó viszont-ajándékot kap.⁶¹

Tilos a zsidónak kereszténnyel egy asztalhoz ülni, a kenyeret vagy a tejet élvezni, amelyből keresztény fogyasztott.⁶²

Tilos a zsidóknak a kereszténynek valamely alkalomból szerencsét kívánni,⁶³ őt dicsérni,⁶⁴ egyáltalában egy keresztény nevét kiejteni.⁶⁵

A zsidóknak a legszigorúbban tilos vitás ügyeket keresztény bíró elé vinni,⁶⁶ vagy keresztényt mint tanút igénybe venni.⁶⁷

Tilos a zsidóknak keresztény dajkát, tanítót vagy orvost tartani.⁶⁸

Mindezt azért, mert a keresztények tisztátalanok és bálványimádók. . .⁶⁹

Az a zsidó, aki életében egy kereszténynek jót tesz, halála után nem számíthat a feltámadásra. Így van ez a Zoharban!⁷⁰

Ennek ellenére a nagy Talmud-tanító, *Maimonides*, okosnak találja a látszatot megőrizni, mondván „a körülményekhez mérten nem bűn a keresztényekkel is jót tenni, ha ez Izrael népének előnyt jelent, aminthogy egyáltalán az emberi okosság parancsolja a keresztények iránti ellenséges érzületet elrejtteni.⁷¹ Ezekben a kivételes esetekben a zsidónak még a keresztények ünnepségein is szabad résztvennie, de mindig csak annak érdekében, hogy gyűlöletét az alakoskodás biztos leple alatt még jobban táplálja.

Így van ez a Jore Dea-ban!⁷²

Hogy esetleg valamely félénk zsidó hamis lelkifurdalástól indítatva, ne riadjon vissza a Talmud-törvények gyakorlásától, a Talmud-törvény alkotói és tanítói a következő három alapszabályt állították fel, amelyek fanatizmusát *Sulla* és *Nero* vérfürdői, vagy a dhomei *Behancin* király borzalmas fetiszszolgálata sem múlja felül.

⁶⁰ Hilkhoth Akum X, 5.

⁶¹ Aboda Zara 20a. Jóra Dea 112, 1.

⁶² Aboda Zara 35b.

⁶³ Gittiu b2a.

⁶⁴ Aboda Zara 20. Tos.

⁶⁵ Hilkhoth Akum V., 12.

⁶⁶ Chosen ha-mispat 26., 1.

⁶⁷ U. o. 34, 19.

⁶⁸ Jore Dea 81, 7., 153, 1., 155, 1.

⁶⁹ Aboda Zara 726., 2a.

⁷⁰ Zohar I. 25b.

⁷¹ Maimonides Hilkhoth Akum-ban X., 6.

⁷² jore Dea 143, 12. Haga.

1. „*A zsidó, aki egy keresztényt megöl, Istennek tetsző cselekedetet követett el.*“⁷³

2. „*A templom lerombolása után nincs más áldozat többé, mint a keresztények kiirtása.*“⁷⁴

3. „*A zsidónak, aki egy keresztényt megöl, a Paradicsomban a legfőbb hely van fenntartva.*“⁷⁵

És ilyen erkölcsstan mellett a zsidók nem szégyenük azt a rágalmat terjeszteni, mintha a keresztények a zsidó fajnak tervszerű vallási üldözését és kiirtását szándékoznák? Lesz-e joguk panaszkodni, ha majd egyszer az alvó gőj Keleten és Nyugaton abban a pillanatban ébred fel, mikor a diadalmaskodó az álmodozó felett sakterkését feni?

Jaj lesz, ha majd a tönkretettek, a házukból és birtokukból kiűzöttek és a zsidó spekuláció által megkárosítottak méltó haraggal emlékeznek vissza mindazokra a sötét tettekre, amelyekkel a zsidók együttesen, *Rotschild* tőzsdekirálytól a rongyos liandlé zsidóig fajuk törvényeit teljesítették!

Haragjuk napján az emberek milliói fognak emlékezni arra, hogy zsidó uzsora és zsidó család tette őket koldusokká.

A zsidó „vérvád“, vagy rituális gyilkosságok ma is vannak.

VI.

Erre nézve négy forrásból származó bizonyítékot fogunk felsorolni; először: bírósági tárgyalásokból, amelyeknél bebizonyosodott, hogy a zsidók a gyermekgyilkosságot vallási okokból követték el; másodsor: megkeresztelkedett rabbik leplezéseiből; harmadszor: történelmi okiratokból és negyedszer: egyetemes bizonyítékokból.

A perek tömegéből, amelyek a rituális gyilkosságok miatt Olaszországban, Franciaországban, Spanyolországban, Angliában, Poroszországban, Bajorországban, Magyarországon, Portugáliában, Litvániában és Lengyelországban folytak le (a keleti országokról nem is szólva), csak azt a két esetet fogjuk közelebbről megemlíteni, amelyek a legnagyobb és legremesebb leplezéseket hozták napvilágra és végrehajtásuk

⁷³ Sepher Or Izrael 177b., Jalkut Simoni 245c. és 277. Bamidbar rabba 229c.

⁷⁴ Zohar II, 43a., u. o. III, 227b., .Mikdas Melech ad Zohar, 62. Föl.

⁷⁵ Zohar I, 38b, 39a.

idejében az egész világon rémületet váltottak ki. Nem a tiszaezlári perre gondolunk, nem is a xantusi perre, az öregedő évszázad legutolsó évtizedének legkeserűbb komédiájára, hanem két másik, a jogtudomány minden követelményének megfelelően igazolt esetre. Az egyik az 1475-ben történt trienti rituális gyilkosság,⁷⁶ amelynek perirataiból egy hiteles másolatot őriznek a Vatikán titkos levéltárában. Egy második példányát a bécsi Palatina és egy harmadikat a párisi nemzeti könyvtár őrzi.

A második rituális gyilkosság, amely a zsidók ellen még súlyosabb bizonyítékokat hozott napvilágra, fiatalabb keletű, Damaskusban, 1840-ben történt, melynek periratait mindenki elolvashatja, a fent említett párisi könyvtárban vagy az orientalista Laurentnek Syriáról szóló művének második kötetében.⁷⁷

Ha a két pert, melyekben a zsidók az elsónél 8, a másodikonál 16 pontot ismertek be, egymással szembehelyezzük, úgy a négy száz esztendő ellenére, amely a kettő között van, azt találjuk, hogy a leleplezések és a vallomások, amelyek mindkettőnél a rítus és a gój-vér használatáról hangzottak el, hajszálnyira megegyeznek. Nem akarjuk az összes vallomásokat idézni, hanem megelégszünk az azokból adódó végkövetkeztetésekkel, amelyek a következők:

Előszőr: mindkét perből kitűnik, hogy a zsidók vallás-

⁷⁶ 1475. március 24-én, zöldcsütörtökön egy Sámuel nevű zsidó s annak fia Izrael, továbbá Mózes és annak két fia, Moher és Bonaventura állal a 29 hónapos Simon éjjélkor elsőnek a házában a legborzasztóbb módon levágatott. Mialatt Mózes a gyermeknek, akit Sámuel térdeire fektetett, egy zsebkendővel a torkát fojtogatta, emez egy késsel levágott az állkapcsából egy darabot és a többiek a vért egy kehelyben gyűjtötték össze. Egyidejűleg tükkel szürkálták a levetkőztetett áldozatot és héber átkokat mormogtak. Majd húsdarabokat vágtak le karjaiból lábszáraiból és a vért fazekakban fogták fel. Végül a hóhérok a keresztrefesz.tést utánozták, úgy hogy a vonagló teremtményt a lábaival felfelé négyen kifeszítve tartották . . .

. . . VIII Gregorius pápa alatt a kis mártírt felvették a római vértanúk közé és V. Sixtus pápa az egész tridenti egyházmegyének elrendelte ünnepeltetését. (V. ö. *Bollindisti*, vol. X, Alti dei Santi, tóm. 3. március 24-ről Vat. arch.)

⁷⁷ Relation historique des affaires de Syrie depuis 1840 jusqu'en 1842 par Achille Laurent, membre de la Société orientale. (Ez a mű ma már igen ritka, mert a zsidók összevásárolták és megsemmisítették.)

A per az öreg Thomas szerzetes meggyilkolásával foglalkozott, akit a zsidó Daud (David) Harrari egy házba csalt, ahol levágták. A damaskusi kapucinusok szerzetésársuk sírkövére a következő latin és arab nyelvű szavakat vésték: „Qui riposano lo ossa del P. Tomaso da Sardegna Missionario Apostolico Cappuzino, ASSASSINATO DAGLI EBREI il giorno 5 di febbraio del 1840.“

tana a keresztény megölését nemcsak megengedi, hanem ezt a zsidók részére a rabbinusi törvények határozottan elő is írják, — amint azt már az előzőkben láttuk, amidőn a Talmud vonatkozó helyeit és a zsidó tudósokat idéztük.

Másodszor: a rituális gyilkosság célja nemcsak egyedül Krisztus és a kereszténység meggyalázása. (Ha csak a vérről lenne szó, úgy a zsidó sakterek maguk közül is levághatnának egyet.) Mindenekelőtt is szigorú vallási kötelesség a Purim és Pessach ünnepeket keresztény vér áldozása által inéit/óan megünnepelni. A damaskusi per leleplezte, hogy a zsidók Thomas szerzetes megölése alatt lakomát tartottak, mert' azt hitték, hogy ilyen gyilkosság által Istennek tetsző cselekedetet műveinek.

Harmadszor: Purim ünnepekor a rabbik és a perbefogott zsidók vallomásai szerint szabad a zsidóknak egy keresztény vért használni, de Pessach ünnepekor a szertartás egy keresztény gyermek vért kívánja, aki 7. évét még nem lépte túl és kinek feláldozása egy bárányét pótolja.

Negyedszer: a kovásztalan kenyér, amely előírás szerinti keresztény vérral készítendő, Purim ünnepekor nemzsidóknak és kiváltképp keresztényeknek is ajándékozható, akik (a szó lásmód szerint) ismerősök és barátok, de husvétkor csak zsidóknak szabad ilyet enniök.

Ötödször: ez az első (a négy alatti) szabály a családapá titka, aki a kovásztalan kenyér tésztájába a feleség és gyermekek tudta nélkül egy kevés keresztény vért, frisset vág' megalvadtat és porban feloldottat tesz bele.⁷⁹

Hatodszor: a családapának a Pessach-lakoma alkalmá-

⁷⁸ A Talmud (Trakt. Neghilah, I. f. 7. ol.) megköveteli, hogy Purim napján Eszter és Mardochai tiszteletének ünneplésekor mindenki annyira igya le magát, hogy ne tudjon különbséget tenni maladetto Hainan és benedetto Mardochai között. A rabbik nem azt mondják, hogy ez dicséretes hanem e obligo! tehát kötelesség és így mindenkint lerészegedésre kényszerítenek. V. ö. a volt rabbinak, Paolo Medicinek „Riti e costumi degli ebrei“ című művének 26. fejezetével. A Purim-dőzsölésről ír az Univers. israélite (Paris, 1882. március 1. 396) is; „ . . . Hélas! Nos rabbins nous invitent seulement á l'allegrie entre deux vins“; miután a Talmud törvényeit á Pessach-étkezéskori és Purim-ünnepkori részegségről előadja. Egy hiteles leírás az előírt és foganatosított dőzsölésekről található a *Babbuk* és *Sepher Abakbuk*, Liber Baucalií című rabbinusi műben, amelyből egy kézirat (*Bartolocci*): „Bibliotheca rabbinica“, vol. I, 693. ol.) a Vatikáni Könyvtárban van.

⁷⁹ V. ö. *Paolo Medici*, id. m. 152. ol.; *Buxtorf*: „bynagoga judaica“, XVIII. fe.; *Bartolocci*: „Bibliotheca rabbinica“, vol. II. 736. ol.; *Basnage*: „Histoire des Juifs“, tom. VI, IV. feje; *Leó Modena*: „História dei riti hebraici“ 68. ol.

val néhány csepp keresztény vért kell a borba öntenie, amelyet a családnak kever és amellyel az asztalt megáldja.⁸⁰

Hetedszer: a vér jobb és a gyermekáldozat Istennek kedvesebb (ezt igazolja a trienti perben a 80 éves rabbi!), ha a feláldozás a husvét előtti utolsó napokban történik.⁸¹

Nyolcadszor: hogy a véráldozat megfeleljen a ritus-nak és hogy a zsidó léleknek üdvös legyen, ehhez az szükséges, hogy a gyermek *kínzásban haljon meg*,⁸² — amint a zsidó rituális gyilkosok a kis szerencsétlen Simonnal, a trienti áldozattal és más levágott áldozatokkal tették, akiket tűszúrásokkal öltek meg, keresztrefeszítettek vagy darabokra vágtak.

Kilencedszer: a keresztény vért — amint azt majd látni fogjuk — a körülmetélésnél és más alkalmakkor is használják.

Tizedszer: a szertartás megköveteli, hogy a gyermek vére erőszakkal vétessék el. Az összegyűjtött vért a helység rabbija a legnagyobb gondossággal őrzi meg és bizonyos kóbor zsidók kis adagokban, a legmagasabb áron továbbítják a szomszédos zsinagógák részére. Ugyanattól a rabbitól kiállított bizonyítvány igazolja, hogy a vér valóban tiszta keresztény vér.

Tizenegedszer: a vérmisztériumhoz fűződő szertartás csak a keleti részekben szokásos, ellenben Nyugaton, a keresztény kormányzattól való aggodalom miatt csak szóbeli hagyomány útján öröklődik tovább.

Tizenkettedszer: a szóbanforgó szertartás minden zsidóra kötelező, aki a kereszténység első évszázadaiban keletkezett törvényt (a Talmudot) követi.

F.zek azok a vallomások, amelyek mindkét perben, a trientiben és a damaskusiban a rabbik és a megidézett zsidók részéről elhangzottak. Ha valaki netán kétségbe vonná azok hitelességét, annak az első perre nézve figyelmébe ajánljuk

⁸⁰ A családapa a friss vérből néhány cseppet vagy a megszáritott vérből néhány morzsát a pohárba önt, illetve tesz, bal keze ujját belemártja és meghinti mindazt, ami az asztalon van: „Dani Izzardia chynim heroff dever Isyn porech harbe hossen maschus pohorus“ (exod. VII, 12), majd a családapa a következőket mondja: „Tehát kérjük Istent, hogy küldje el a tíz csapást a zsidó hit összes ellenségeire“, azaz a keresztényekre. Majd étkeznek és a családapa végül így szól: „Sfach, chaba, moscho kol hagoym!“ Tehát (mint a gyermek, melynek vérére a kenyér és bor tartalmazza) pusztuljon el minden keresztény!

⁸¹ „...Respondit quod omni tempore potest interfici puerique extrahi sanguis. Séd quod sanguis, melius et sacrificium magis gratum Deo quando fit in diebus proximoribus Pasce sui.“ Trienti per. Vat. arch. Folio LV. verso.

⁸² Est necesse idem pucr tormentetur et crucificetur; aliter non valet talis sanguis. Trienti per. Föl. XLVII. verso. Vat. arch.

a fentidézett forrásokat, a második pert illetően pedig a francia orientalistának legnagyobb jelentőségű művét és az egykorú újságokat, amelyek több-kevesebb részletességgel ismertették a per iratait.

VII.

A vallomások egy másik gyűjteményét, amelyek a rituális gyilkosság gyakorlatát állapítják meg, a megkeresztelkedett rabbik leleplezései szolgáltatják. *Drach* és *Goschler*, két egykori, öregségében megkeresztelkedett rabbi; továbbá a sienai *Fra Sisto* volt rabbi és dominikánus igazolja, hogy a zsidók a keresztények vérét rituális célokra használják. Hasonló vallomást tett három más, nagytekintélyű megtért rabbi és pedig *Paolo Medici*, *Giovanni da Feltre* és *Teofito* (Neofito), egy moldvai szerzetes, akik annak reményében hogy egykori hittestvéreiket megtéríthetik, fellebbentették a vérmisztérium feletti fályolt.

Paolo Medici „Rite e costumi degli Ébrei“⁸³ című (1874, Torino) művében teljes hitelességgel igazolja a keresztény gyermekek gyakori meggyilkolását, *Giovanni da Feltre* a milánói Podesta előtt ünnepélyesen megesküdt, hogy a zsidók keresztény vért használnak és *Teofito* is a rituális gyilkosságok létezését tanúsítja leleplezéseiben. Az utóbbi titkait moldva nyelven 1803-ban hozta nyilvánosságra. E művet 1834-ben Nápolyban a tudós *Giovanni da Gorgio* görög és 1883-ban, Prato-ban *N. F. S.* professzor „il sangue eristiano nej riti furraici della moderna Sinagoga“ cím alatt olasz fordításban adta ki.⁸⁴ Ebben az iratban a moldvai volt rabbi nyíltan beismeri a rituális gyilkosságok létezését, sőt még azt is bevallja, hogy megtérítése előtt ő maga is gyakorolta a vérmisztérium rítusát. Vallomásai és leleplezései csodálatosan egyeznek azokkal, amelyeket más rabbik és zsidó vádlottak Trientben és Damaskusban tettek.

Teofito volt rabbi leleplezései még tovább is mennek. Művének (mely ma már rendkívül ritka) második fejezetében — a 19. oldalon — írja, hogyan őrizhette meg magát oly sok évszázadon át e szörnyű titok, anélkül, hogy a keresztényeknek valaha sejtelmük is lett volna létezéséről.

„A vér eme titka — írja — nem minden zsidó előtt ismeretes, hanem csak a „chakam“-ok (doktorok) vagy rabbik

⁸³ VI., 323. ol. Torino 1874.

⁸⁴ *Prato* „Tipographia Giacchetti,“ Figlio et Cie. A mű annak idején a zsidók között szörnyű izgalmat okozott, de már késő volt, mert a bátor olasz tudós már a világ elé tárta fordítását.

és az írástudók előtt, akiknek címe ezért „conservatori der mistero del sangue“, magyarul a „vértitok őrzői“!⁸⁵ A kilencedik fejezetben (34. oldalon) pedig hozzáfűzi, hogy ezek azt csak a családapákkal — szóbelileg — közölik; akik azt később fiaik közül ismét arra bízzák, akit annak közlésére a legméltóbbnak tartanak és akit szörnyű fenyegetések között rettenetes büntetéssel fenyegetnek meg arra az esetre, ha a titkot elárulná. Ez alkalommal mondja el a volt rabbi, hogyan leplezte le neki saját atyja a vérmisztériumot.

„Amidőn 13 éves voltam — írja *Teofito* — karonfogott atyám s egy helyiségbe vezetett, ahol zavartalanul voltunk együtt és miután nekem a keresztények elleni gyűlöletet, mint Isten előtt tetsző cselekedetet behatóan vázolta, kioktatott, hogy Isten megparancsolta a keresztények levágását és vérük összegyűjtését. . . . Fiam, mondotta nekem (miközben megcsókolt), ezzel a vallomással a legbensőbb bizalmasommá és második énemmé tettem. . . . E szavaknál egy koronát tett a fejemre és a vértitok magyarázatát adva hozzáfűzte, hogy azt a zsidók Jehovája nyilatkoztatta ki és ennek gyakorlását megparancsolta ... és én a jövőben a zsidó vallás legfontosabb titkának részese vagyok.“

Ezután szörnyű átkok és fenyegetések következtek arra az esetre, ha valakinek a titkot leleplezné, mert ezt sem az anyának, sem a nővérnek, sem a fivéreknek vagy a jövőendő feleségnek tudniuk nem szabad, csak egykor annak a fiának, aki a legbölcsebb, legbuzgóbb és a legalkalmasabb lesz a titok megőrzésére. Ily módon Öröklődik a titok atyáról fiúra a legkésőbbi utódokig.

A szörnyű rituális gyilkosság jelentőségéről és céljáról *Teofito* világosabban nyilatkozik, mint a legtöbb más zsidó konvertita, mondván:

A chnkamok vagy rabbik attól tartanak, hogy Jézus, a názareti Mária fia talán mégis a megígért Messiás. Ezért — mondják — meg kell magunkat mentenünk a keresztények vérével, amaz ember hívőinek a vérével, miközben őket feláldozzuk. . . .“

Ez valóban Kaiphas örököseihez méltó következetesség!

„Ezért — mondja *Teofito* — főtörvény, hogy minden zsidónak életében legalább egy keresztényt kell lesaktolnia,⁸⁶

⁸⁶ Id. in. 34—36. oldal.

⁸⁷ A közvetlen „levágás“ helyébe gyakrabban inkább a közvetett gyilkosság lép, gazdasági vagy erkölcsi tönkretétel, tehát az „elpusztítás“ más módja vagy csak egy „lélek megrontása“ is. Mai hébereink nagyon is megelégszenek azzal, hogy lehetőleg sok szűz vérént ontsák.

ha az örök üdvösséget el akarja nyerni.⁸⁷ Ez teljesen meg-egyezik azzal, amit előbb állítottunk, t. i. hogy a keresztények meggyilkolása és a keresztény vér használata a rabbinusi törvény előírása, a zsidók lelkiismereti kötelessége és vallási rítus az örök boldogság elnyerésére, a fanatizmus pedig csak következménye, de nem eredete e szörnyű szokásnak.“

Ebből adódik továbbá, hogy miért esik a keresztények megölésének ideje különösen a zsidók Purim- és Pessach-i ünnepre és hogy miért részesítik előnyben rituális gyilkosságoknál a gyermekeket a felnőttekkel szemben.

„A héberek — mondja *Teofito* — a legmegelégedettebbek, ha gyermekeket tudnak ölni, mert a gyermekek szüziesek és ártatlanok és ennek következtében tökéletes képmásai Jézus Krisztusnak. Pessachkor azért vágják le őket, hogy ezáltal jobban tudják bemutatni Jézus kínszenvedését.“⁸⁸

Ezek egy egykori rabbi beismerései, aki jól tudta, mit mondott és a történelem, amint a következőkben látni fogjuk, mindenben igazolta a mondottakat, amidőn ecseteli a gyötrelmeket, amelyeket vallásos és fanatikus zsidók ártatlan lényeken elkövettek, — nagyrészt hasonlóan az áldozati halállal, melyet a kereszténység alapítója az őrzöngő zsidóságtól elszenvedett.

Ebből látjuk, hogy a zsidókat nemcsak vallási babona, hanem egy másik ok is ösztönzi a keresztény áldozatoknak kínszenvedések közt való vérvételére ... és a másik indító ok — miként azt *Teofito* igazolja — a vak gyűlölet, amelyet a zsidó Krisztussal és híveivel szemben táplál, a csendes lángható, az anyatejjel beszívott gyűlölet, amelyet a gettóban és a zsinagógákban tanítanak és táplálnak.⁸³

Ha a keresztény egy zsidó házába lép, úgy a zsidó külsőleg ugyan udvariasan fogadja, azonban magában azt mondja, hogy: „E keresztény fejére, házára és családjára szakadjon minden betegség, minden szerencsétlenség, szomorúság, borzalom és üldöztetések, amelyek voltak, vannak és még lesznek ..., mert házamba és családom körébe lépett.“

„És ez — fűzi hozzá *Teofito* — mondassák a törvény miatt és jaj annak, aki ezt nem akarja elmondani.“⁹⁰

Ugyanez a rítus megköveteli, hogy minden jó zsidó, aki a törvényt tiszteli, naponta háromszor átkozza meg a

⁸⁷ Id. m. 3. fej. 20. ol.

⁸⁸ Id. ni. 8. fej. 33. ol.

⁸⁹ *Prato*: „Il sangue cristiano nei riti ebraici.“ 2. fej. 19. ol.

⁹⁰ Id. m. 5. fej. 25. ol.

keresztény népet, Istent kérve, hogy rontsa azt meg;⁹¹ hogy kiváltkép a húsvéti ceremóniáknál töltsen meg az egész kelyhet zsidó haragjával. . .⁹²

A zsidó vérszomj harmadik oka végül a zsidó keletig nép ama szükségén alapszik, hogy babonás eszközökkel éljen, kiváltkép jövendöléseknél, kabbaláknál és boszorkány-törté-'Heteknél, amelyekhez vonzódnak, majd bizonyos betegségek-/nél, amelyeknél a chakamok vagy rabbik a beteget keresztény vérral hintik meg, végül a keresztény vér utolsó hasz-'nálata a körülmetélésnél, az esketésnél, bűnbánó gyakorlatoknál és halottaknál.⁹³ A körülmetélésnél nem folyékony, hanem megalvadt, porrá szárított vért tesznek a sebre, hogy az behegedjen.⁹⁴

Az esketésnél keresztény vérral átitatott gyapjú vagy vászon hamujával fűszereznek meg egy keményre főtt tojást, amelynek felét a rabbi szétosztja a jegyespár közt, miközben imát mond a következő tartalommal: „Mindkét jegyes kövesse a keresztény gyilkosság erényét . . . legalább is uralkodjanak a keresztényeken és csalják meg őket verejtékükkel és minden eszközükkel.”⁹⁵

A bűnbánó napon, amelyet július hó 9-én tartanak Jeruzsálem gyászos pusztulásának emlékére, minden zsidó egyén egy kemény tojást kap az előbb említett hamuval fűszerezve és ha egy zsidó meghal, vegye a chakam egy tojás fehérjét, keverjen belé egy kevés keresztény vért és egy adag hamut és helyezze a halott mellére, miközben Ezekiel próféta szavait mondja: „Én rád öntöm a világ véréte s Te meg fogsz tisztulni minden igazságtalanságtól.”⁹⁶

* *

*

Mutassatok nekem Kelet és Nyugat lakói egy gyalázatosabb elvetemültséget, amelyet vak fanatizmus és sötét babona két évezred óta termelt ki és én akkor megalázkodva hajtom meg fejemet.

Miért veszik és rabolják el⁹⁷ és ölik le ama fanatikusak

⁹¹ Id. ni. 2. fejj. 37. ol. Ugyanezt igazolják Chiarini, Pranaitis, P. Medici stb.

⁹² A Pessach-átkok mind Buxtorf igen ritka művében: Synag. Jud. 18. fejj. 416 ol. Edit. Basileae 1580 olvashatók.

⁹³ Id. in. 7. fejj. 26. ol. ff.

⁹⁴ Id. in. 28. ol.

⁹⁵ Id. ni. 27. ol.

⁹⁶ Id. in. 29. ol.

⁹⁷ V. ö.e könyvkronologikus tábláját.

gyermekünket, hogy vérszomjas babonájuknak szolgáljanak? Miért nem szereznek maguknak keresztény vért ama szegény ördögöktől, akik pénzért eret vágatnak magukon és szívesen adják oda egy zsidó dukátért vérük néhány unciáját a keleti bálványimádó rabbiknak?

Miért?

VIII.

A moldvai volt rabbi leleplezései oly hajmeresztők, hogy az emberi értelem kezdetben vonakodik azt valóságként elfogadni és mégis igazságtalanság lenne szavaiban kételkedni, mert először Ő maga is rabbi volt, aki 13 esztendő kora óta látta s maga is gyakorolta a vérmisztériumot és másokat is tanított rá. Másodszer, ha állításai hazugságok volnának, ezzel nemcsak saját nemzetét, hanem magát is igazságtalannul átkozná el, mert ő maga, amint mély megbánásában bevallotta, gyakran használta a keresztény vért. Harmadszor, jól tudta, hogy leleplezéseivel esetleg nagy és veszélyes támadásoknak teszi ki magát. Negyedszer, a rituális gyilkosság lényegét illető leleplezései annyira megegyeznek azokkal a vallomásokkal, melyeket más zsidók az idézett perekben tettek, hogy állításai már ezáltal is igazolva vannak.

El kell olvasni az egykori rabbi művét, hogy meggyőződhessünk arról, mily megingathatatlan tárgyi nyugalommal, egy hitehagyott minden túlbuzgalmától, továbbá minden szenvedélytől és gyűlölettel mentesen írta meg mindazt, amit látott és hallott. Beszéde sehol sem csap túlzásokba vagy retorikai alakzatokba; ezek helyett elejétől végig rövideg, egyszerűség és világosság jellemzi azt, amit ritkán találunk meg másoknál. Végül meg kell még említenünk, hogy a bűnbánó volt rabbi leleplezései semmiféle választ vagy cáfolatot nem váltottak ki, — egyetlen egyet sem! Ellenben ismeretes, hogy a zsidók mindenkor mennyire igyekeztek nemcsak magukat e műveket, hanem azoknak nekik ártó erkölcsi hatását is elpusztítani.

A volt moldvai rabbi vallomásaihoz még egy húsz esztendő zsidónó leleplezéseit óhajtjuk hozzáfűzni, amelyeket a híres orientalistának, gróf *Durfort Civracnak* tett, aki egész Syriát beutazta, hogy Thomas szerzetes rituális meggyilkolásáról bizonyítékokat gyűjtsön össze. Ezeket ő személyesen ama zsidónó, *Ben=Noud* szájából hallotta és megírta a damaskusi francia konzulnak, gróf *Ratti Mentemnek*, akitől a bizonyítékok a már többször idézett Kelet-kutató *Achille*

Laurent kezeibe jutottak, aki azokat Syriáról írott művében hozta nyilvánosságra.^{5*}

Ben Noud, aki Aleppóban született, elmesélte, hogy 7 esztendő korában Lattakhielből Antiochiába ment és ott egy zsidó házban, amelyben lakott, tanúja volt annak, miképpen függesztettek fel lábaival lefelé a zsidó lakók két fiúgyermekét. Az egyik gyermek őt, a másik tizenkét esztendő lehetett. Megijedve a látottaktól, sírva elszaladt és elmesélte nénjének, amit látott. Nénje félelméért kinevette és azt mondotta, hogy amit látott, az két neveletlen gyermek megbüntetése volt és hogy figyelmét elterelje, a „bazarba“ küldte őt. Visszatértekor mindkét test eltűnt, de a szoba padlóján egy sárgaréz vázát vett észre, amelyet az arabok *laghen-nek* neveznek, amely színültig tele volt vérrrel.

Körülbelül nyolc évvel később, 1834-ben, *Ben=Nouil* Tripolisba ment egyik rokonához. Itt egy napon a terraszról észrevette, amint egy idős férfi lépett a házba, akit ő Aleppóból ismert és akit a zsidó lakók egy kereskedelmi ügyletből kifolyólag hívtak meg. A terraszon levő búvóhelyéről észrevette, mint vezették a mit sem sejtő öreget a kertbe s kávéval meg szeszes italokkal kínálták meg. Hirtelen megragadta őt négy vagy öt vele együtt ivó zsidó, a földre rántották, villámgyorsan betömtek a száját egy zsebkendővel, kezeit a hátán összekötötték és lábainál fogva a közelben álló narancsfára akasztották, amelyről a szerencsétlent még néhány perccel előbb gyümölcsel kínálták meg. Ebben a helyzetben hagyták áldozatukat reggel 9-től déli 12 óráig lógni, hogy ezáltal minden nedv, mely testében van, orrán és száján át eltávozzék és csupán a tiszta vér maradjon benne, amelyet a „rítus szentsége“ megkövetelt. Midőn a hóhérok látták, hogy a szerencsétlen haláltusája, vagyis az általuk oly feszülten várt pillanat közeledik, egyikük azzal a késsel, amelyet a rabbik használnak, átvágta az áldozat torkát s az áldozat teste mindaddig abban a helyzetben maradt, míg vére utolsó cseppig ki nem folyt.

Ben ----Noud később megtudta, hogy a gyilkosok a holttestet egy ládába tették és a tengerbe dobták...

Ezenkívül tényként vallotta, hogy a zsidók a vért kovásztalan kenyérbe keverték, amelyet húsvétjuk 7 napja alatt esznek és pontosan megírta annak módját, amint azt már előbb elmondtuk.

^{5*} Affaires de Syrie, II. k. 320. ol. Paris 1864

Mindeneseire érdemes még megemlíteni a szíriai zsidónő következő leleplezését:

„Kevés ama zsidó családok száma, akik a Pessach-ünnep előtti éjszakán ne feszítenének keresztre egy kakast. Szárnyainál fogva a falra szegezik és száz-féle módon kínozzák, mindannyian hosszú tűkkel szurkálják és közben a legisszonyúbb kifejezésekkel káromolják „Jezus-ben Josua“ nevét, akit ők így gúnyolnak ki. Ha a kakas helyett keresztényt feszíthetnének keresztre — fűzi hozzá *Ben=Noud* — örömük még nagyobb volna. . . Ily alkalomkor a legfélénekbb zsidók is a legvadabb fanatizmust tanúsítják.“⁹⁹

Szakítsuk meg a keleti zsidónő eme vallomását, hogy a mar említettekhez még néhány jellemző vonást fűzzünk hozzá, amelyek még alaposabb bepillantást engednek a keresztény vér misztériumába és jelentőségébe.

IX.

És most beszéljen a történelem!

Herkulesi munka volna csak megközelítőleg is felsorolni az irodalomnak e kérdéssel kapcsolatos részét. Itt nem az egyik vagy másik íróval, hanem a történészek, lélekbúvárok és a legkülönbözőbb idők, országok és nemzetek kutatóinak nagy seregével van dolgunk és bárgyúság lenne azt állítani, hogy valamennyit az az *egy* ellenséges alapelv vezérelné, hogy a tényeket egy egész nép rovására meghamisítsák. Sokan közülük az általuk előadott tények kortársai, mások a zsidó nyelvnek és erkölcsnek alapos ismerői, mások pedig általánosan elismert történelmi tekintélyek.

A kérdés fontossága az olvasók egyikét vagy másikat talán arra fogja ösztönözni, hogy a forrásmunkákban önmaga keressen közelebbi tájékozódást és igazolást a fentiekre nézve. Ezeknek figyelmét felhívjuk a következő szerzőkre, akik valamennyien történelmi határozottsággal állapították meg a rituális gyilkosságok tényét és többé-kevésbé hiteles bizonyítékát adják terhelő állításaiknak.

Eisenmenger: „Entdecktes Judentum.“

Chiarini: „Teoría del Giudaismo.“

Paolo Medici volt rabbi: „Rite e costumi degli Ébrei.“

⁹⁹ A megbékülés híres kakasáról, a „gebher“-ről (-héberül kakas), amelyet a zsidók egy másik „gebher“ (-héberül férfi) helyett ölnek le; v. ö. *Buxtorf János* igen érdekes tudósításait „Synagoga judaica“ című művében (Frankfurt 1758, 450. ol. ff.; idézve a „Dic Juden und das Christenblut“ v. füzetben a lipcsei Germanikus kiadásban, 1892, VII. ol. ff.)

Desclé de Bromver, a nagyjelentőségű könyv szerzője: „La question Juive“ (Lille, 1893.)

Agobardo, Lion püspöke: „De insolentia Judaeorum et de Judaicis superstitionibus.“

Toussenel: „Les Jtiifs, les rois de l'époque.“

A „Chronica scraifica“ damjáni Szt. Ferenc életében.

Corneju (lib. 1., Kap. 1. Edit. Madrid 1721.)

F. W. Gliillány: „Die Menschen-Opfer bei den Hebräern des Altertums.“ Nürnberg, 1842.¹⁰⁰

A „Monumenta Germ. hist.“ szerzői.

Raymondus Martinus: „Pugio fidei.“

Bartolucci: „Bibliotheca rabbinica.“

Chaucer, az angol irodalom atyja a „Canterbury tales“-ben¹⁰¹ (XV. század) zsidó gyermekgyilkosságokról tudósít.

Bary József: „A tisztaeszlári bünper“ (Bary József vizsgálóbíró emlékiratai) Budapest 1933.

A „Sachsischer Chronist“, amely a fiatal Norwich legyilkolását mondja el.

Amelol de la Houssay, az egyik fiúgyilkossági per referense Metzben 1670-ben:¹⁰² „Abrégé du procès fait aux juifs de Metz.“

Achille Laurent, a francia orientalista, aki művében több esetet sorol fel.

Végül *JJdaard Draniont*, a korrumpáló zsidóság legrettenthetetleneb^enenfele, aki kiváló művében, a „La France juive“-ben a tények egész sorát adja elő, többek TtözöTPlu alexandriai, smyrnai, konstantinápolyi, (Balata, Galata és Pera^{lu} negyedekben történt) hamburgi és tisztaeszlári¹⁰⁴ rituális gyilkosságokat.

¹⁰⁰ Valóban nem szüntelen harc-e a régi s/einiták történelme a Moloch-szolgálat és a jchovizmus között? Molocht (bika-jelkép), Baalt (számár-jelkép) nemcsak Manasse alatt imádták ... a pentatcuéli maga is óvja a zsidókat ama szokástól, hogy meleg vért igyanak, történjék ez akár vadászaton, akár az oltár előtt. A húsról vonatkozó előírások, amelyeket a modern zsidók még követnek, szemben a vérsóvárgással, ama elővigyázat emlékének látszik, amely a szemita törzs sajátja és az árja előtt ismeretlen.

¹⁰¹ V. ö. *Chaucer* megrázó „Récit de la Priérc“-jét *Drumont*-nál, id. m. II. k. 385. ol. XIV. kiadás, Páris.

¹⁰² V. ö. a kimerítő leírást *Drumont* drámai epizódjánál; id. ni. II. k. 391. ol. ff

¹⁰³ *Moniteur de Rome*, 1883 június 15.

¹⁰⁴ Tisztaeszlár szomorú történetében a Metz-i Nephel Lewy zsidó (1670) esete a történelem ismétlődése, amikor ugyanis Jákob fiai, miután a fiút eladták, atyjához mentek és jelentették, hogy egy vadállat tépte szét.

Megemlítjük még dr. *Justus* Paderbornban megjelent „Judenspiegel“-ét, egy tudományos füzetet, amely a mi állításainkkal tökéletesen megegyezik.¹⁰⁴ Mindenesetre nagy nyomatékú tény, hogy a különböző szerzők érvei teljesen egybehangzók, ámbár műveik egymástól függetlenül s egyidejűleg jelentek meg.¹⁰¹¹

Hogy az olvasó a napfényre került számtalan rituális gyilkosságról fogalmat alkothasson magának, (de ki ismeri azokat, amelyeket örökre elföd a titok sötét fátyla, amelyeket senki sem látott, csak a fanatikus Moloch-hóhérok maguk és a mennyei bíró odafen, aki majd egykor az igazság fáklyájával az összes gonosztetteket fel fogja deríteni, amelyeket Keleten és Nyugaton egy idegen faj fanatizmusa követett el) a következőkben előadjuk a vérmisztériumnak egy chronologikus jegyzékét, amely az első évezred kezdetétől fogva vált a világi bíróságok előtt ismertté:¹⁰⁷

1071-ben Bloisban (Monumenta Germaniae historica: Scriptorum vol. I., 500. ol.) A zsidók egy gyermeket keresztfeszítettek és a folyóba dobták. Theobaldo gróf a bűnös zsidókat elégedetté.

1144-ben Norwichban, Angliában (Bollandist, március, III. kötetében, 588. ol., továbbá Monumenta ibid.) egy 12 éves fiút egy zsidó házba csaltak, ott keresztfeszítették és elképzelhetetlen kínok között Pessach-napján megölték, hogy ezáltal Krisztus halálát utánozzák.

1160-ban Gloucesterben (Monumenta ibid.) a zsidók egy gyermeket feszítettek keresztre.

1179-ben Párisban (Bollandist ibid., 591, ol.) egy gyer-

¹⁰⁵ „A zsidók teológiai könyvei két csoportra oszlanak, a Peschath-ra és a Kabala-ra. Az elsőhöz tartoznak a Talmud és a Sulchan. A Sulclmn-Aruch szerint nem bűn, ha a zsidó megöl egy keresztényt (lex 50 és 81.) A Talmud (Edit. Amsterdam 1646) elrendeli a zsidóknak a Nazarénusok Itjainak kiirtását. (Sanhedrin Pirceck X, Geleck és Aboda Sarah Pirceck I.)“. (Dr. Justus: „Judenspiegel“

¹⁰⁶ Fenti irodalom kiegészítését lásd *Th. Fritsch*: „Hanubuch dér Judenirage“ című művében, 29. kiadás 1923.

¹⁰⁷ 1892 ben a lipcei Germanikus-őadónál (német szociális röpiratok gyűjteménye 5. és 6. sz.) megjelent egy füzet a: „Die Juden und das Christenblut“, amely 24 oldal szövegben az első történelmileg bizonyított kezdettől fogva a mai napig megállapított valamennyi rituális gyilkosságot a leggondosabb forrásadatokkal sorolja fel. Legmelegebben ajánljuk az olvasóknak e nagyfontosságú füzetet, amely ismeretlen szerzőjének minden elismeréssel adózunk. A mi sovány, száraz adataink e megtámadhatatlan mű által fényes igazolást és kiegészítést nyernek. A szerzőnek (történelmileg támogatott) adatai a Krisztus előtti 169. esztendővel kezdődnek.

meket, akit az egyház mint szentet tiszteli és akinek ünnepét március 25-én ünnepli meg, a zsidók Nagycsütörtökön Pontoise kastélyában feláldozták.

1181-ben Parisban (v. ö. Bollandist, március 25, 589. ol.) egy Róbert nevű fiút a zsidók a Pessach-napon megöltek.

1182-ben a zsidók egy 12 éves fiút feszítenek keresztre Pontoiseban és emiatt Franciaországból száműzik őket. Saragossaban ugyanez történik meg egy Dominico (Blanka Hispánia illustrata, 111. k. 657. ol.) nevű gyermekkel. Braisneben a zsidók egy általuk lopással és gyilkossággal vádolt keresztényt feszítenek keresztre és ezért Fülöp Ágost király, aki maga ment Braisnebe, közülük 80-at elégettet. (Rigordtts, hist. Gall.

1236-ban Hagenauban (Riclieri Acta Senonensia Monum. XXV., 342. ol.) a zsidók három gyermeket áldoznak fel.

1244-ben Londonban (Baronius ad annum nr. 12., továbbá v. ö. Matthacus von Paris, Grande Chronique. Átnézve Huillard-Broolles által, V., 519. ol.) a zsidók egy fiút megkínoznak és megölnek. Ezt a katolikus egyház Szent Pál néven tiszteli.

1250-ben Aragóniában (Johannes a Lent, Schediasma hist. de Pseudo-Messiis judaeorum, 33. ol., továbbá Acta sanct. Boll. VI. augusztus, 777—783. ol.) egy Dominicus del Val nevű hét éves fiút a zsidók Pessach-napján keresztrefeszítenek.

1255-ben Lincolnban (Bolland., 6. k. július, 494. ol.) a zsidók egy Hugó nevű fiút elrabolnak és Pessach napjáig elrejtik. Pessach napján Anglia minden részéből sok zsidó jött össze és a gyermeket keresztrefeszítéik, miközben, mint a Párisi Mathieu és Capyrere tanúsítja, Krisztus kínszenvedésének valamennyi jelenetét felelevenítették. Mások is vallják, hogy a zsidók Anglia különböző részeiből fiúgyermeket raboltak el s azokat körülmélték, majd Krisztus iránti gúnyból és gyűlöletből tövissel megkoronázták, megostorozták és keresztrefeszítéik. (Arch. Laurent, „Les affaires de Syric“, II. k. 326. ol., Páris 1846.)

1257-ben Londonban (Chuverii.s, Epitome, hist. 541. ol. col. 1.) a zsidók egy keresztény gyermeket áldoznak fel.

1260-ban Weissenburgban (Annál. Colmar., Monum. XVII. 191. ol.) a zsidók megölnek egy gyermeket.

1261-ben a badeni Pforzheimben (Bolland., II. k. április, 383. ol. Thomas Cantipratanus, de ratione vitae libr. 11. et XXIX., Miner, Helvet, sanda), a zsidók egy hét éves lánykát megfojtanak, véréért lecsapolják s a holttestet a folyóba vetik.

1283-ban Mainzban (Bamninus u. 61: Acta Colmar., Móniim. XVII. 210. ol.) egy gyermeket a dajkája elad a zsidóknak és azok megölik.

1285-ben Münchenben (Raderus. Bavaria sancta, II. k. 315. ol.: Monum. XVII. 415. ol.) a zsidók egy gyermek vérére lecsapolják, hogy gyógyszerül használják. A nép felgyűjtja azt a hazat, amelybe a zsidók bemenekültek.

1280-ban a rainai Oberweselben (Bolland., II. k. április. 697. ol.; Móniim. XVII. 77. ol., Baronius 1287 cs 18) a zsidók egy Werner nevű fiút három napon át tartó szakadatlan csonkítások által halálra kínoznak.

1287-ben Bernben (Bolland., II. k. április, Murer, Helvet, sancta) a zsidók húsvét napján egy Rudolf nevű fiút ölnék meg.

1292-ben Colmarban (Ann. Colm., II. 30.) a zsidók megölnék egy fiút.

1293-ban Kremsben (Monum., XI. 658.) a zsidók egy gyermeket áldoznak fel. A gyilkosok közül kettőt megbüntetnek, a többi az arany hatalma által szabadul.

1294-ben Bernben (Ann. Colm., II. 32; Henri Despotés, „Le mystère du sang“, 70. ol.) ismét egy gyermeket ölnék meg a zsidók.

1302-ben Remekemben (Ann. Colm., II. 32.) ugyanez ismétlődik.

1303-ban Weissenseeben, Thüringiában (Baronius 64) egy katoná Konrád nevű fiát a zsidók megfojtják és vérére ereinek felnyitása által lecsapolják.

1345-ben Münchenben (Raderus, Bavaria sancta 11.333 ol.) a katolikus egyház által boldoggá avatott Henrichet kegyetlenül megölik a zsidók.

1401-ben Diessenhofenben (Svájc, Schaffhausen mellett; História B. Alberti di Simone Habiki, Bolland., II. k. április) a zsidók 3 forintért megvesznek egy 4 éves gyermeket és lecsapolják a vérére. Ebben a perben bevallotta a vádolt zsidók egyike, hogy „a hébereknek minden hét évben keresztény vérré van szükségük*¹. Egy másik leleplezte, hogy: „a megölt kereszténynek, ha lehet, nem szabad 13 évesnél idősebbnek lennie“. Egy harmadik bevallotta, hogy: „a keresztény’ érnek egy részét mindig megszáritják, hogy mint port vallási rituáknál felhasználhassák“. (V. ö. Question juive, 59, 60. ol.)

1407-ben ugyanott. A zsidókat egy ugyanabban a helységben elkövetett hasonló büntetés miatt kiűzik az országból.

1410-ben Thüringiából (Baronius 31) a zsidókat egy fölfedezett rituális gyilkosság miatt kiűzik. (Boll. II, április, 388. ol.)

1429-ben Ravensburgban (Baronius 31, Bolland., II. k., április, 978. ol.) a zsidók egy Bruck Lajos nevű keresztény ifjút megölnék, amidőn az a Pessach-lakoma alkalmával felszolgált.

1454-ben Kastiliában (Simone Habiki cit. Alphons. Spina, „de Bello Judaeorum“, libr. II, consid.) a zsidók darabokra vágnak egy gyermeket és szívét ételnek főzik meg. Ezek után a zsidókat kiűzik Spanyolországból.

1457-ben Trniban (u. o.) egy hébert abban a pillanatban lepnek meg, amikor egy gyermeket megöl.

1452-ben az Innsbruck melletti Rinnben (Bolland. 111. k., július, 462. ol., Ignatus Zách., „Beschreibung dér Marter des hl. Andreas von Rinn.“ Augsburg, 1724.; „Rinni Szt. András gyötrelmeinek leírása“) egy András nevű fiút (a katolikus egyház boldoggá avatta) július 9-én a zsidók leöltek és vérét lecsapolták. A kaiscrstuhli Endingenben, nem messze a breisgaui ITEiburgtól, egy zsidó házában megöltek egy keresztény kolduscsaládot. 1470-ben, amikor a nép hangulata mind élesebben fordult a zsidók ellen, több endingeni zsidót bíróság elé állítottak és miután bűnüket beismerték, elégették őket. Még ma is „zsidó ház“-nak nevezik azt a házat, amelyben a szegény embereket legyilkolták, mellette egy „zsidó kút“ van, azt a helyet, ahol a zsidókat elégették „zsidó domlV“-nak hívják s a Péter-templomban tiszteletadás végett még most is ki vannak állítva a meggyilkoltak csontjai. (Sc/ireiber: „Freiburger Urkundenbuch“; r. Amim: „Endinger Jiulenspiegel“, Halle Niemeyer, 1883; Ur. O. Wolfram: „Zeitschrift für Geschichte des Ober-Rheins“, Bd. 41. — N. I. II. (1887), 313—321. ol.)

1475-ben Trientben az ugyancsak boldoggá avatott kis Simon halt mártírhalt. A gyilkosság periratai még ma is megvannak a Vatikánban. A tárgyalásokon pedig a héberek saját mentségükre bevallották, hogy hitsorsosaik közül számosait Tirolban, Lombardiában, Velencében és Olaszországban egyéb helyein ép úgy, mint Németországban és Lengyelországban szintén elkövettek rituális gyilkosságokat. (Bonéili: „Monumenta Ecclesiae Tridentinae-Sixtus IV.“, Bulk* d. XII. Kai. juli 1478. — De Ponte: „Super inquisitione contra Judaeos in processu Beati Simonis.“)

1480-ban Trcviso-ban (Baronius, 569. ol.) a Trienthez hasonló büntettet követnek el a zsidók. A Bergamoból származó és boldoggá avatott kis Porto-Buffole Sebastiano meggyilkolása. (H. Desportes: „Les mystérc du sang“ 80.) Motta-ban,

Velencében (Bulláiu., vol. II, április) egy gyermekei nagypénteken ülnek le.

1486-ban Regensburgban (Raderus, Bavaria sanda, vol.

III. 174) hat gyermek esik a hébereknek áldozatul.

1490-ben Guerdiaban Toledo mellett (Bolland., vol. I, április, 3) a zsidók egy gyermeket keresztrefeszítenek.

1494-ben Nagyszombatban Magyarországon (Bolland., vol. II, április, 838. ol.) egy gyermeket raboltak el és vérért lecsapolták a zsidók.

1503-ban Waldkirchben, Elsassban (Bolland., vol. II, április, 830. ol.) egy gyermeket saját atyja 10 forintért eladott a zsidóknak oly feltétel mellett, hogy a szükséges vér Iccsapolása után élve fogják visszaadni, de a gyermek vérenek iecsapolása után meghalt.

1505-ben Budweisben (Hefele Scriptoros, I, 839. ol.) hasonló eset történt.

1510-ben Berlinben vádat emeltek Salomon, Jákob, Áron, Izsák, Lévi nevű zsidók, továbbá Mosch rabbi és egy Jákob nevű metsző ellen azért, mert egy 3 vagy 4 éves keresztény tuit egy idegen férfitől 10 forintért megvettek, egy pincébe hurcolták, ott asztalra fektették s ereibe tüket szurkáltak, míg végül Jákob, a metsző leülte. Ebből óriási per lett, úgy hogy végül a büntettségben való részesség miatt száz zsidó ült a berlini fogházban, akik részben beismerék, hogy idegenektől keresztény gyermekeket vásároltak, azokat összeszurkálták, véréket lecsapolták és azt betegség esetén itták vagy paradicsommal, gyömbérral és mézzel keverve befőzték. E beismerés alapján a vádolt zsidók közül nem kevesebbet, mint 41-et tűzhalálra ítélték.¹⁰⁸

1520-ban Nagyszombatban és Biringben (Bolland., vol. II, április, 839. ol.) a zsidók két gyermek vérért lecsapolják. Ugyanez évben kiűzik őket Magyarországból.

1540-ben Suppenfeldben Bajorországban (Raderus, 2, 231; 3, 179) egy 4 éves Mihály nevű fiút 3 napon át kínoznak a zsidók.

1547-ben Raveban Lengyelországban (Simone Habike ib. Boll. II, április, 839. ol.) egy szabó fiát két zsidó kesztréveszti.

1509-ben Witowban Lengyelországban (u. o.) egy Leizyka Jákob nevű zsidó 2 tallérért egy 2 éves gyermeket vesz s azt a legkegyetlenebb módon megöli.

¹⁰⁸ Richard Mun: „Die Juden in Berlin“. 1924, Hanuner-Vcrlag. Leipzig, 31. ol.

1574-ben Puniahan Litvániában (u. o.) egy Joachim Smcrlowitz nevű zsidó a virágvasárnap utáni első kedden egy 7 éves leánykát öl meg.

1590-ben Szydlowban (u. o.) szüleitől eltűnt egy fiú. Később megtalálták véréből megfosztott s számtalan szúrás- és vágástól elégtelenített testét.

1595-ben Gostynban, Lengyelországban (u. o.) eladnak a zsidóknak egy gyermeket és azok vérének veszik.

1597-ben Szydlowban (u. o.) a zsidók megölnék egy gyermeket és vérével meghintik az új zsinagógát, hogy azt ezáltal felszenteljék.

1650-ben Kaadenben, Steierországban (Tentzel, január 1694, 148. ol.) a zsidók március 11-én egy Tillich Mátyás nevű gyermeket ölnek meg.

1655-ben Tunguchban, Poroszországban (Tentzel, július 1693, 553. ol.) a zsidók megölnék egy gyermeket.

1669-ben Metzben (Procés Paris 1670: Feller, Journal 1788, II, 428. ol. Amelot de la Houssaye: „Abrégé du Procés fait aux juifs de Metz“, Ed. 1670) Lewy Rafael nevű zsidó egy 3 éves gyermeket rabol el s azt kegyetlenül levágja. Holttestét borzalmasan megcsönkítva találták meg. A gyilkost 1670 január 17-én elevenen égették meg.“““

1778-ban a XVIII. század különféle rituális gyilkosságairól a „Journal historique et littéraire“ január 15-i számában a 88. és ugyanez év október 13-i számában a 258. ol.-on tudósít.

1803. Az 1803-as esztendő teljes joggal mondhatjuk nevezetesnek. Ebben az évben jelentek meg Teofito híres leleplezései, amelyeknek több történelmi értékük van, mint sok más tekintélynek, mert bebizonyítják, hogy a zsidók a keresztények vérének mindig használták, még most is használják és (amennyiben ortodoxok) használniuk is kell.

1810. A damaszkuszi per aktáiban (A. Laurent: „Affaires de Syrie“) Jolin Barkertől, az aleppői exkonzultól van egy levél, melyben egy szegény keresztény nőről beszél, aki Aleppóból hirtelen eltűnt. Egyértelműen egy Anconából való Rafael nevű zsidót vádoltak, hogy e nőt levágta és vérének lecsapolta.

1827-ben Varsóban (Chiarini: „Teoría del Giudaismo“, vol. I, 355. ol.) a zsidó Pessaeh-ünnepkor egy keresztény fiú tűnik el.

1831-ben Pétervárott (Amblegan: „Der Sudan“, Leipzig,

¹⁰⁹ A teljes leírás *Drunont* id. m.-ben, II. k. 396. ol., ff. XIV. Edit. Paris o J.

1864; továbbá Desportes a. a. 0.) a zsidók egy gyermeket ölnek meg. Bűnösségüket négy bíró állapítja meg.

1839-ben Damaszkusziban (v. ö. per A. Laurentnél, id. m. 301. ol.) a vámhivatalban egy zsidó által odahozott teli üveg vért fedeznek fel. A zsidó 10.000 piasztert ajánl fel az eset elleplezésére.

1840. A litres per a Damaszkusziban meggyilkolt Thomas szerzetes miatt (eredeti ügyiratok a párisi levéltárban, másolatok Laurent id. m.-ban. A mindenki szeretetének örvendő s áldozatkészségéért a török kormányzó, a serif-pasa által is tisztelt szerzetest 1840 február 5-én este egy Harari Dávid nevű zsidó házába csalták, ahol a háztulajdonos és ennek rokonai a legborzalmasabb módon legyilkolták. Vérért palackokba töltötték és a Chakam nagyrabbihoz küldték, azután testét ruháitól megfosztották, feldarabolták (ruháit elégették) és a testrészeket a csatornába vetették. Éjjel a szerzetes keresztény szolgálója, Ibrahim Amoran, kereste urát és balsejtelemtől gyötörve a zsidónegyedbe ment, de itt őt is törbeesalták s őt is ugyanaz a sors érte, mint gazdáját. Ez gyanút váltott ki. A francia konzul kutatni kezdett, mire egy Soliman nevű borbély, akit az említett éjszaka David Hararihez hívtak, elárulta a bűntársakat. Erre 16 zsidót bebörtönöztek; ketten a vizsgálat folyamán meghaltak; négynek, töredelmes vallo-másuk miatt megkegyelmeztek, a többi tizet azonban a hihetetlen erőfeszítés ellenére, melyet az egész zsidó faj kifejtett, halálra ítélték.““ A damaszkuszi per iránt egész Európa zsidósága lázas érdeklődést tanúsított s Crémieuxt, Muncket és Montefiore Mózeszt Mellemül Ali alkirályhoz küldte, aki a zsidók pénze által megvesztegetve, szabadonbocsátotta az elítélt zsidókat.

1843-ban Rhodus-ban és Korfuban (L'Egypte sous Mehemed Ali, Hamonttól; Paris 1843) keresztény gyermekeket öltek meg a zsidók.

1881-ben Alexandria mellett (Egyiptom) egy Evangelio Fornarachi nevű görög fiút gyilkoltak meg a zsidók. A gyilkossággal 1881 — 1882 között az összes újságok foglalkoztak. Az áldozat holttestét véréből lecsapolva, összeszurkálva viasz-bálihoz hasonló állapotban találták meg. Ámbár a büntett nyilvánvaló volt, a Németország, Franciaország, Olaszország, Ausztria és Görögország konzuljaiból álló nemzetközi bizott-

¹¹⁰ V. ö. a teljes leírást *Drumont* id. m.-ben II. k 400. ol. ff., továbbá a*Juden und Christenblut*“ c. művet (Leipzig, Germanikus-Verlag, 1.302.)

ság mégis csak a „gyilkosság lehetőség“ mondotta ki és a bűnnel terhelt Maruch-családot „ideiglenes szabadlábra“ helyezte ... A zsidó pénz mindenható!

1882 a tiszzaeszlári gyilkosság éve. Röviddel a zsidó Pessach-ünnep előtt, április 1-én eltűnt Tiszaeszláron a 14 éves keresztény leány, Solymosi Eszter. Minthogy a leányt legutoljára a zsinagóga közelében látták, a gyanú azonnal a zsidókra terelődött. Scharf József templomszolgának mind a két fia, az 5 éves Sámuel és a 14 éves Móric atyjukat vádolták és azt vallották, hogy Esztert a templomba csalták, ott levették és lesaktolták. Schwarz sakter, aki a leány nyakát átvágta, 1882 július 20-án Kornis elnöknek kijelentette, hogy amikor Eszter ama napon a zsinagóga előtt elment, kigúnyolta volna őt, mire ő egy ütést mért a fejére és Eszter holtan rogyott össze. A holttestet estig elrejtve tartotta és azután a Tiszába dobta. A főtárgyaláson azonban Schwarz ezt a vallomást visszavonta. A leányka hullája eltűnt. Négy hónap múlva a Tisza hullámaiból egy Eszter ruháiba öltöztetett női hullát fogtak ki, melyben azonban sem Eszter anyja, sőt legközelebbi rokonai nem tudták az eltűnt leánykát felismerni. A talált hulla egy teljesen felnőtt, szüzességét elvesztett nőé volt, aki, mint azt az orvosi vélemény bizonyította, csak néhány nappal megtalálása előtt halhatott meg. A hullacsempészéssel megvádolt zsidók közül kettő beismerte tettét, azonban beismerésüket a végtárgyaláson visszavonták.

A per elejétől végig a legrendkívülibb akadályokba ütközött. Az első vizsgálóbíró pénzügyi zavarokkal küzdött és zsidó főhitelezői folyton szorongatták, hogy a vádlottak javára érvényesítse befolyását. A bíró ellen fegyelmi vizsgálatot rendeltek el, mire öngyilkos lett. Utódját, Bary aljegyzőt a zsidók nem tudták megvesztegetni és ezért minden eszközt felhasználtak, hogy megrágalmazzák. Az első ügyész csakhamar agyonlőtte magát, mert a zsidók részéről történt megvesztegetés gyanújába keveredett, miközben két másik ugyancsak fegyelmi vizsgálat alá került, mert Bary vizsgálóbíró ellen tanúkat bérelt fel. Kozma koronaügyész titkos megbízásából Barcza debreceni rendőrkapitány beutazta a környéket, hogy kikémlelje a vizsgálóbírót, a terhelő tanúk ellen anyagot gyűjtsön és az ártatlanoknak mentőtanúkat hajszoljon fel.

A zsidó pénzügyi hatalmak a tőlük függő magyar kormányra erős nyomást gyakoroltak és rejtett vagy nyílt fenyegetések mellett a bírói eljárás beszüntetését követelték. Az „Alliance Israelite nniverselite“ fáradozásai, a tárgyalásokról a nyilvánosságnak a kizárása, Pauler igazságügyminiszter állha-

tatosságán meghiúsultak. Mint közvádoló azonban nem a nyíregyházi rendes ügyész szerepelt, hanem egy Seiffert nevű erdélyi szász, akit e tisztségre Kozma koronaügyész szemelt ki. Seiffert a vád indokolása helyeit egyszerűen védőbeszédet tartott, a vádlottakat felmentette és azok üldözőit vádolta meg, sőt a törvényszéket is megdorgálta. Magatartása oly gyalázatos volt, hogy a nyíregyházi törvényszék 12 keresztény ügyvédje panaszt emelt az igazságügyminiszternél. A törvényszék elnökét annyira megfélemlítették, hogy Szakay ügyvédnek, aki a meggyilkolt Eszter anyját képviselte, szigorúan megtiltotta, hogy rituális gyilkosságról beszéljen. A hat hónapig tartó végtárgyalás a vádlottak teljes felmentésével végződött. Miután Nyíregyházán, Pozsonyban, Budapesten, Kassán, Sopronban és más helyen is zavargások törtek ki, a felmentettek tanácsosnak látták az országot elhagyni, amihez a zsidóság nyújtott módot.

(Ottó Glagau: „Der Kulturkämpfer“, 86. füzet, 1893. július; Bary József: „A tisztaeszlári bünper“. Bary József vizsgálóbíró emlékiratai. Budapest 1933.)

1884 január 21-én Skurz-ban, a poroszországi Stargard mellett eltűnt a 14 éves Onophrius Cybulla. Feldarabolt holttestét másnap reggel a falu közelében egy hid alatt találták meg. A hulla teljesen vérefosztott volt, a végtagokat nagy ügyességgel, éles vágásokkal izületben választották el. A büntettkor azonnal gyanússá lett Hermann Josephson lómészáros, Heymann Boss kereskedőt és ennek apját őrizetbe vették. A berlini Hocst bűnügyi biztosnak sikerült a vádoltak szabadonbocsátását lehetővé tenni és azok helyett a katolikus Joseph Behrendt mészáros, mint a tett elkövetőjét letartóztatni, aki mint antiszemita volt ismeretes. Miután csaknem egy teljes esztendeig ült vizsgálati fogságban, tárgyalásra került a sor, amely teljes ártatlanságával végződött. Az igazi bűnösöket nem találták meg, mert nyilvánvalóan nem akarták megtalálni.¹¹¹

1891. Buschhoff-per. Június 29-én, este 6 órakor egy Johann Hegemann nevű ötéves fiú vértelen holttestét Xantenben Buschhoff sakter birtokának szomszédságában egy csűrben találták meg. A fiút agyáig terjedő saktervágással ölték meg. Szemtanuk igazolták, hogy a gyermeket délelőtt a sakter és előimádkozó Bucshhoff házába húzták he. A vizsgáló hatóság nemcsak mellőzte a Buschhoffra irányuló gyanúkok üldözését, hanem az egész eljárás csak arra szolgált, hogy a gyanút,

¹¹¹ V. ö. *Gli^ou*. „Der Kulturkämpfer“, 5. évf. 118. füzet (1885), 381, oll, f.: „Der Mord in Sknrz vor Gerichl“.

természetesen az egcsz német zsidóság buzgó segítségével, Buschhoffról elterelje.

1899. Egy Hilsner Lipót nevű zsidó zsidó március 29-én Polna mellett Csehországban egy Hruza Ágnes nevű fiatal leányt több külföldi „hírsorsos” segítségével meggyilkolt, nyakát átmetasztette s kiömlő vérével felfogta. Beismerése alapján az esküdtszék szeptember 16-án kötéltálati halálra ítélte. Noha az eset teljesen tisztázott volt, sikerült a zsidó sajtó-lármának és a zsidó pénznek mégis az ítéletet felfüggeszteni és az ügyet egy új esküdtbírószághoz (Pisekben) utasítani. Ezáltal utólag tűnt csak ki, hogy Hilsner egy másik, teljesen hasonló gyilkosságban is részes volt, amelynek 1898 július 17-én ugyancsak egy fiatal leánya (Kiima Mária) esett áldozatul. A második fórum 1900 november 14-én helybenhagyta az előbbi ítéletet, Hilsnert mindkét leány meggyilkolásában bűnrészesként bűnösnek mondotta ki és mint motívumot a vérvételt állapította meg. A halálos ítéletet — természetesen — *nem* hajtották végre.

1906-ban március 11-én Konitzban (Nyugatporoszország) a 18 éves Winter Ernő felsőiskolai tanulót a legállatiasabb módon megölik. Két nappal később a Mönchseeből a feldarabolt törzs részeit halásszák ki; a fejet csaknem 5 héttel később, április 15-én, húsvét első ünnepén, játszó gyermekek találják meg egy bokorban. A hulla vére teljesen le volt csapolva; Wintert szakszerűen saktolták le. Gyanúokok tucatjai arra utalnak, hogy a gyilkosság a zsidó Lewy Mór mészárosmester pincéjében történt, miután egy fiatal zsidó nő az áldozatot odacsalta. A gyilkosság napján számos idegen zsidó volt Konitzban, akik másnap elutaztak, anélkül, hogy ottartózkodásuk okáról valamely helytálló magyarázatot hallattak volna. Közöttük voltak a következő sakterck: Haller Tuchelből, Hamburger Schlochauból, Eisenstedt Prechlauból és Rosenbaum Czersk-ből. A konitzi Heiman sakter röviddel a gyilkosság után eltűnt: állítólag Amerikába vándorolt ki.¹¹² „A gyilkosság . . . mai napig felderítetlen maradt; azonfelül még az a sajátságos szindarab játszódtott le, hogy azok a tanuk, akik súlyosan terhelő vallomást tettek, rágalmozás és hamis eskü miatt jutottak vád alá. A per jelenetei oly különösek voltak, hogy csak annyit mondhatunk: a hatóságok valósággal kétségbeesetten erőlködtek, hogy a bűnösöket *ne* találják meg.”¹¹³

¹¹² V. ö. *Olló Feuerslein*: „Dér Ritualmord in Konitzban dem Gymnasiaslcn Ernst Winter-*, 1925 (Vcrlag K. Rolni i. Lorch), továbbá: „Brcmicncle Fragen“, Nr. 38.

¹¹³ Th. *Fritsch* a Hammer 1911 június 1-i 275 sz.-ában: „Rätsel-hafte Morde“.

1911 március 12-én Kiewben a 13 éves diákot, Andrei Juschtschinski-t gyilkolták meg. 8 nap múlva teljesen széttagolt és vérevesztett holttestét egy téglavetőben találták meg. A gyanú a tégláégető zsidó gondnokára, Beilis Mendelre irányult. Tárgyalásra csak 2 és ½ év múlva került sor (1913 szeptember 25—október 28.). A közbülső idő azzal telt el, hogy a vizsgálóbírókat hamis nyomra iparkodtak terelni. Közben a terhelő tanúk egész sora hirtelen és természetellenes halállal hal meg, óriási vesztegetések folynak s egymást követik a hamis vádak és önvádak. A vádlott mögött terjengő homályban, Ljubowitsch-bcn a chassidi szektának, a „cadiks“-nak körvonalai tűnnek fel, a gyilkosság igazi spiritus rectora. A per ugyan Beilis felmentésével végződött, azonban a bíróság ama megállapításával, hogy a gyilkosság vérnyerés céljából a zsidó Saitzew téglavetőjében történt, amely Kiew zsidóinak vallási központja volt. Csaknem valamennyi vádló, tanú és szakértő, akik a zsidóság ellen nyilatkoztak, később a bolsevista terrornak estek áldozatul.¹¹¹ (Kimerítő ismertetéseket tartalmaz e perről a Hammer 271., 273., 274. és 275. száma; 1913 október-december.)

1926-ban Boroszlóban az egyik nyilvános téren egy csomagban Fehse János és Erika nevű gyermekek hulla részeit találják meg. A gyermekeket lesaktolták. A hullák teljesen verteiének voltak s a nemi szervek hiányoztak. Tettesként egy zsidó mészáros üldöztek, aki azonban nyomtalanul eltűnt.

1932-ben március 18-án Paderborn-ban egy Kaspar Márta nevű leányt saktoltak le és daraboltak fel. A gyilkos Meyer Móric zsidót 15 évi fegyházra ítélik.

Az idézett esetek csak egy kis részét képezik az ismereteknek és bebizonyítottaknak.¹¹⁵

¹¹⁴ V. ft. VolkisJter Beobacliter, München 1926, 10, 17, 29 és 31 sz.-ait

¹¹⁵ A „Weltbund Kinderdank“ Berlinben, amely arra a feladatra vállalkozott, hogy kinyomozza a mind számosabban eltűnő gyermekeket és szüzeket, az 1919. évi húsvét körüli időkből a következő listát hozza nyilvánosságra:

1. Steglitzer Anzeiger április 16, Grete Neujeko, Lichterfelde, 12 éves.
2. Berliner Lokalanzeiger, április Georg Boog, Scltöneberg, 13 éves.
3. Hamburger Fremdenblatt, április 22, Maschmann tanuló, Odesloe, 5 éves.
4. Hamburger Fremdenblatt, április 26, Kari Riege, Hamburg, 13 éves.
5. Augsburger Postzeitung, április 29, Therese Wiesbeck, Zingendorf, 12 éves.

Még egy negyedik terhelőtanunk maradt s ez a *hagyomány*. Az idézett adatok után csaknem nevetségesnek látszik, Π2 segítségével hívjuk minden idők s minden ország hagyományát, mert ez adatok már egyedül is elegendők a zsidók ellen vallomást tenni. Évszázadokon keresztül húzódo általános meggyőződés, hogy a zsidók Pesszach ünnepkör keresztény gyermekeket áldoznak fel s lehetséges volna-e, hogy ez a meggyőződés Kelet és Nyugat minden népénél minden alap nélkül vert volna ily mély gyökeret? Ez megmagyarázhatatlan jelenség volna.

Alap azonban elegendő van, melyre e sorokban reátmattunk, de nem hogy a zsidóknak ártsunk, hanem hogy a keresztények óvatosak legyenek.

Nem akarjuk körülményesen tárgyalni, hanem csak röviden emlékeztetünk arra, két évezred alatt minő részük volt a zsidóknak a sok üldöztetésnél, amelyet a keresztényeknek a pogányoktól, mohamedánoktól és a jelenlegi eretnekektől el kellett szenvedniük ... Senki sem, a világon egyetlen rabbi sem tudja letagadni, hogy az első évszázadokban a legtöbb* lázadásnak és keresztényüldözésnek a zsidók voltak a felbujtói. Ezt bizonyítja *Justinus*, *Eusebius*, *Orosius* és *Tertullian*. „Synagoges Judaeorum fontes persecutionem!“ — panaszkodik Tertullian. Aki a római császárok történetét ismeri, sohasem fogja elfelejteni, hogy a zsidó *Bur-Cochbu* volt az, aki *Hadrian* alatt a szörnyű keresztény mészárlást okozta; a keresztények

6. Hamburger Nachrichten, május 9, Gerlrud Busse, Hamburg,

12 éves.

7. Hamburger Nachrichten, Adolf Rolcske, Hamburg, 19 éves.

8. Hamburger Nachrichten, Erika Rhode, Hamburg, 13 éves.

9. Hamburger Fremdenblatt, május 12, Anna Rajén, Hamburg,

16 éves.

10. Schlesische Zeitung, május 10, Frieda Gartner, Breslau, 10 éves.

11. Hamburger Fremdenblatt, május 17, Hermann Meinhardt,

Hamburg, 16 éves.

12. Schwabischer .Merkúr, május 7, Martha Samuiét, Stuttgart

14 éves.

13. Berliner Lokalanzeiger, május 29, Fritz Jahnsch, Berlin, 12 éves.

14. Kölner Zeitung, május 29, Hans Michels, Köln, 14 éves.

15. Bayerischer Kurír, május 21, ismételt leány, kb. 17 éves,

Rengenstauffban (5 szúrás a nyakon, a mellen és vállon).

16. Bayerischer Kurír, május 21. Georg Bauer, München, 12 éves.

Ha egyes esetek, pl. a 15. alatti, más magyarázatot is megengednek, nem szorítkozik-e a gyermekek számos eltűnése egy szűk időpontkor — húsvétkor — egy *egyforma ok* feltételezésére? Ha továbbá tekintetbe vesszük a keleti zsidó fanatikus vallási elemek áramlatát, ehhez a korábbi idők bizonyítékait, úgy a gyanúnak súlyosan terhelő anyaga fekszik előttünk.

továbbá sohasem fogják elfelejteni, hogyan támogatta zsidó arany, tanács és árulás a mórokat és törököket, valamint, hogy egy zsidó *Rliodus*-t elárulta és *Soliman*-t Magyarországba való betörésre bírta, hogy egy másik zsidó *Salim*-ot Cyprus és niás jóni szigetek meghódítására ösztönözte, hogy zsidók izgatták a szaracénokat Spanyolországba és az oroszokat Lengyelországba való betörésre, hogy végül a zsidóság Franciaországban, Olaszországban és Magyarországon a szabadkőműves szövetséget mint saját gyermekét örökbefogadta, hogy ezáltal gyűlöletét idegen zászló alatt a halálos ellenség ellen jobban tudja hadbavonultatni.

Ha még akadnának zsidóbarát kételkedők, akik a felsorolt bizonyítékok ellenére sem hinnének a rituális gyilkosságok létezésében, úgy azoknak, mint utolsó érvet azt a tudományos bizonyítékot tárjuk elő, amely — mindenesetre nem minden laikus szájze szerint — érinthetetlen. Ugyanis a zsidó törvény valamennyi áldozati előírásai és végül a zsidó törvényhirdetőnek¹¹⁰ szavai maguk erősítik meg azokat a számtalan rituális gyilkosságot bebizonyított feltevést, hogy a zsidók szerint először *a lélek a vérben van és ezzel elpusztítható, másodszor, hogy az áldozati vér kiengesztelésre szolgál.* Nehogy túlságosán belemélyedjünk, csak röviden utalunk a híres boroszlói rabbijelöltnek, *Max Bernslein* V. vallomására, ajd 1888 július 21-én *Severin Hacke* nevű 7 éves keresztény fiú nemzőszeréből vért csapolt, melyet itatóspapírosban fogott fel, „hogy ezáltal a bűntől megtisztuljon . . . amiből nyilvánvaló lett az a hit, hogy először is a lélek a vérben tovább él, másodszor, hogy a zsidók ártatlan gyermekek vérével tisztulnak meg a bűntől. A zsidó ősi hite szerint először is az ellenség vére által erőt nyer, másodszor megsemmisíti ellensége lelkét, harmadszor pedig megbékül törzsének Istenével.

A zsidó rituális gyilkosságok megokolását fölösleges tovább folytatni: teljesen elegendő fentebbi adatainkat a vallomásokkal, melyeket a bebizonyított rituális gyilkosságok hoztak napfényre (Trient, Diesseihoffen, Damaszkusz stb.) egybevetni s azután ítélni. De vajjon lehetséges-e ítélni? Kétségkívül voltak (Damaszkusz, Lutscha) s a jövőben is lesznek megvádolt és elitéit zsidók, de *bíróilag elítélve* a fény évszázadában aligha lesznek többé . . .

Miért? Mert sohasem volt a zsidó pénz oly hatalmas,

¹¹⁶ „Mert a test élete a vér . . .“ Mózes Hl. k. 17, 11 és „a vér a lélek“... Mózes V.

¹¹⁷ V. ö. a „Vierteljahrs-Schrift für gerichtliche Medizin und öffentl.- Sanitts-Wesen“ III. Folge, I. Bd. (1891) S. 221.

sohasem a formailag gúzsba kötött bíró elvakítása oly nagy, mint ma. Izrael minden perben győz. De vajjon tényleg győz-e? Szerintem: nem! Ezek a veres tettek égbe kiáltanak s egykor szörnyű módon fogják magukat megbosszulni. A népek öntudata nem hagyja magát a végtelenségig kigúnyolni. Akkor majd azoknak, akik műveltségi gögből, vagy a zsidó arany csengésétől elvakulva most nem akarnak sem látni, sem hallani, keservesen fog szemük és fülük megnyílni..^{1,s}

Zárszó.

Vajjon a mai zsidók nem utánozzák-e Pilátus példáját, aki Krisztust elítélte, miközben kezeit mosta és így kiáltott fel: „Ártatlan vagyok ez igaz ember vére hullásában!“

Dühöngő sajtójuk ne üvöltse farizeusi felháborodással, hogy fajukat megrágalmazzuk, midőn keresztény vért használó szertartásaik- és szokásaikról beszélünk. Jobb volna, ha belátnák elvakultságukat s az erkölcsi sülyedést és szitnyű ^szakadékat, amelybe őket 1500' év' óta'égym Jha[lat]an_ törvéii vkönvv-Sötét szelleme taszította, amelyhez hasonlótaz egész világon nem lehet Találni. Kétségtelen, hogy minden fanatizmus közt a vallási fanatizmus a legkönnyebben menthető és egy általános erkölcsi elv az, hogy a pogányok ezrei tértek volna meg, ha ők maguk meg lettek volna győződve felfogásuk hamis voltáról, de még ha ez a zsidókra is vonatkoznék, akkor is megszívlelendő volna, hogy nincs a világon brutálisabb és szörnyűbb fanatizmus, mint a vallási.

Nem átkozzuk az elvakultakat, akik a XX. század küszö-

¹¹⁸ A zsidók előszeretettel utalnak arra, hogy a Talmud sehol sem írja elő a keresztényvér használatát és sehol sem beszél rituális gyilkosságokról, azonban az utóbbi állítás nem felel meg a valóságnak. Olvassuk csak el, amit a „Handbuch der Judenfrage“ 29. kiadás, 297—298. ol.-on erről ír. Ott utalás van a Talmud egyik helyére, ahol a húsvét előtti estén egy zsidó fiú lesaktolásáról van szó.

Ha azonban valaki az összes létező bizonyítékokat kétségbevonja, annak felhívjuk figyelmét arra, hogy a zsidóság csak a történelmileg bebizonyított szertelen uzsora és a népekre zúdított sok más baj által hány embert kergetett már a halálba. Akik látni akarnak, meg lehetnek győződve, hogy a szörnyű világháború — ha nem is a zsidók ösztönzésére, de mégis a zsidó nagytőke hathatós közreműködése folytán jött létre. Ebből a csengő hasznat csaknem egyedül a newyorki Wallstreet pénzfejedelmei vágták zsebre. (V. ö. dr. *Wichtl*: „Weltkrieg, Weltfreimaurerei, Weltrevolution“ c. művet;) A 12 millió elesett harcos vére, amely a zsidó Molochnak feláldoztatott, Égbe kiált s a megtorlás nem maradhat el!

bén még egy olyan rítusnak hódolnak, amely szörnyűbb, mint Baál és a Moloch és gyalázatosabb, mint az egyiptomi Asztarté. Mélyen fájjaljuk, hogy a fény évszázadában Európában olyan emberek, mint Mózes, Lewy, Sámuel, Sanheti és hasonlók, vallási okokból keresztény vért vettek, eladtak és felhasználtak.

Nem kétséges, hogy a másik táborból is számosan gyászolják az átkozott gyalázatot, amely egy szörnyű elv árnyékát az egész fajra, az igazakra és igaztalanokra veti és sokan vannak, akik kívánják, hogy a Talmud hívőinek a fanatizmustól elvakult serege belássa, hogy a gójok is emberek és nem vadállatok.

Égessék el tehát azokat a könyveket és szabadítsák meg magukat tőlük ünnepélyesen és félreérthetetlenül! Szüntessék meg természetellenes és alaptalan gyűlöletüket, melyet a keresztényekkel szemben táplálnak és kövessék a természet ama szent törvényeit, amelyek a csalást, uzsorát és lopást egyaránt tiltják! Mert csak akkor nem lesznek majd a keresztény népek veszedelme s a nemzetek csapása és akkor a világ szívesen megadja nekik azt, ami után sóvárognak: otthont, kenyeret és szabadságot!

Saját és nemzete érdekei ellen vét az a magyar, aki bevásárlásaival nem magyar embert támogat, aki nem magyar orvos, ügyvéd, mérnök, építész szolgálatait veszi igénybe, aki nem magyar iparosnál dolgoztat, stb. Jelszavunk legyen: .Magyarország a magyaroké!.* Magyar ember csak magyar embert támogathat! A magyarországi zsidóságot a magyar néphez tartozónak el nem ismerhetjük!

Terjesszük, olvassuk és hívjuk fel minden igaz magyar hazafi figyelmét a következő pompás felvilágosító művekre:

Bánj József:

A tiszzaeszlári bűnper. Bary József vizsgálóbíró emlékiratai. Ára 15 pengő. A világon e téren csaknem egyedülálló legkiválóbb mű a tiszzaeszlári zsidó rituális gyilkosságról.

Bosnyák Zoltán:

Fővárosunk elzsidósodása. Ára 20 fillér.

Két világ harca. A berni per és a zsidókérdés tanulságai. Ára 10 fillér.

Chaldáus Simon:

A zsidó világszövetség veszedelme az emberiségre.

Ára 3 pengő.

Iluber Li/xH:

Újkori és a modern zsidók Jézus Krisztusról és a kereszténységről. Ára 10 pengő. (Szenzációs mű.)

Lépes-Lendvai:

Zsidók keresztény álarcban. Ára 80 fillér.

Szabó István:

Útban a világalalom felé. Ára 70 fillér.

szilicei Várady Gyula:

A sátán karmaiban. Ára 3 pengő.

Winghene

Hová tegyük a zsidókat? Ára 50 fillér.

A címlapon lévő kép a müncheni Állami Könyvtárban levő „Bavaria Sancta“ c. kódex III. kötetének 327. oldalán lévő rézmetszetről készült reprodukció, amely a Regensburgban 1476-ban elkövetett zsidó rituális gyilkosságot ábrázolja.